

TĖVIŠKĖS AIDAI

Nr 12 (1941) 1995 m. balandžio mėn. 4 d. Eina 40 Metus. Melbourne

Vasario 16 d. prasidėjo Gavėnia. Bažnyčios mokyme ji nusakoma, kaip atgailos ir atsivertimo laikas. Savo įsakymuose Bažnyčia primena velykinės išpažinties pareigą. Be abejo, ši pareiga nėra nei lengva, nei maloni, tačiau ji privaloma, jei norime jaustis tikrais Bažnyčios nariais. Nėra pasaulyje tikėjimo, kuris iš savo pasekėjų nereikalautų pasikeitimo, pažangos dvasiniame gyvenime. Kita vertus, ir mes patys ne kartą trokštame išsiveržti iš įprasto aklumo, kuris trukdo mūsų geriems sumanymams.

Tačiau lygiai kiekvienas žmogus yra patyręs, kaip, nežiūrint gerų norų, sunku pasikeisti. Tas vidinis troškimas susiduria su baime negažinamai prarasti tai, prie ko žmogus yra įpratęs, su kuo susigyvenęs. Galima suvokti, jog tie įprastai nėra geri, tačiau ryžtingai atsakyti jų - daugeliui mūsų pritrūksta valios. Gal todėl žmonės taip nenoriai ir klausosi žodžių apie reikalą keisti gyvenimą, o katalikai savo išpažintį dažnai paverčia tik formalumu. Jų, gal ir slaptas, vidinės darnos troškimas sukelia vidinius konfliktus ir priešinasi jau sukurtai gyvenimo formai. Vis tik tai negalima sakyti, jog tai padėtis be išeities. Psichologai pastebi, jog žmogui daug lengviau yra atsakyti draudžiamam daiktui, negu troškimo, noro tai turėti. Gi visuomet tikroje atgailoje reikalingas vidinis pasikeitimas.

Gyvenime keičiasi viskas. Tai liečia ir žmones. Tikrai mirusieji nebegali daugiau keistis. Gi žmogus, ypač pajutęs dvasinį priekaištą, kartais ir materialinius nemalonumus, nori keistis. Jo savybės „Aš“ suvokia - tiesa, ne visuomet pakankamai aiškiai, bet visuomet jautriai ir skausmingai - kad toliau taip tęstis nebegali. Todėl ir ieškoma pagalbos, bet kai jos nerandama, vėl į paviršių išlenda susitaikymas su esama padėtimi. Žmogus dar labiau kenčia. Kodėl? Jis nerado savyje drąsos, o aplinkoje paramos.

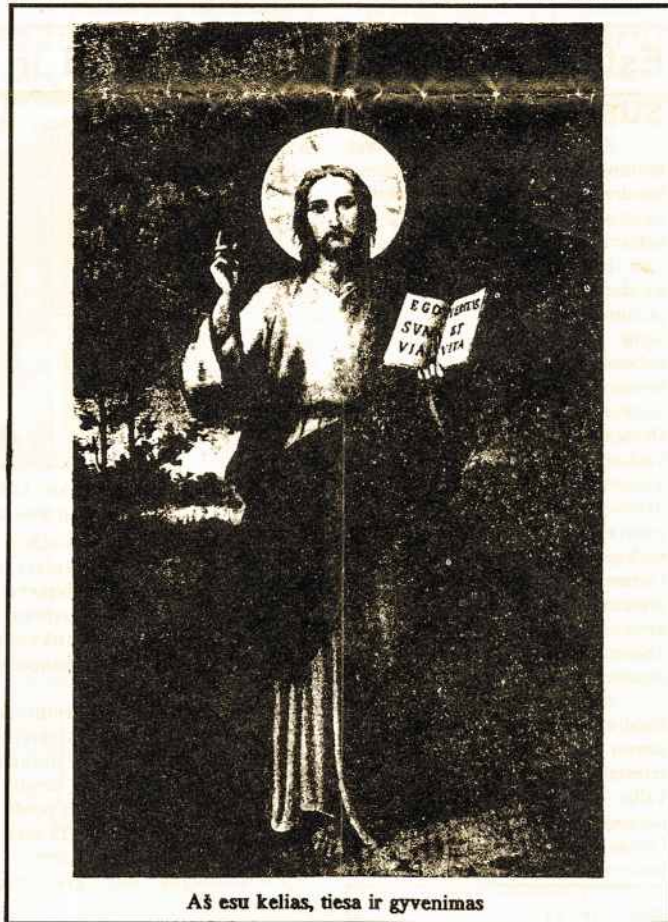
Priešinimasis pasikeitimui - tai silpnumo, baimės, nepasitikėjimo savimi rodiklis. Todėl ir į klausimą: Kaip galima padėti žmogui pasikeisti? - galima atsakyti, pasiūlant visų pirma įvertinti save. Negalima visuomet kaltinti aplinkos, kuri, daugelio nuomone, ir sugedusi, ir vedanti į blogį, negalima vien tik kalbėti apie blogas gyvenimo ir auklėjimo sąlygas ankstyvoje vaikystėje. Jei žmogus ryžtasi keistis, jis privalo be gailės sau apsvarstyti visus tuos klausimus. Jie tikrai daro didelę įtaką. Mes gyvename nepaprastai skausmingi istorijos momentu, kai praktiškai visos kultūros - tiek vakarietiškosios, tiek rytietiškosios - yra pasidavusios norui turėti

Gavėnia

išskirtinę, privilegijuotą padėtį pasaulyje. Deja, tokia padėtis pasižymi materialiniu turtingumu, gyvenimo gerbūviu, individualiu pranašumu, o kartu rafinuotu nusikalstamumu, neturtingųjų niekinimu, kova dėl būvio. Galima sakyti, jog ir žmogus, kaip visuomenės narys, nedaug nuo to atsilieka, tačiau kartu pirmasis visų, nenorinčių keisti savo gyvenimo pasitesinimas yra vienodas: „Visi taip daro!“ Taip, daugelis taip daro, tačiau ne tai sudaro gyvenimo esmę.

Todėl Bažnyčia kasmet savo tikintiesiems ir suteikia galimybę įvertinti ligišiolinį gyvenimą. Mums siūlomas kelias - tai ne atgailos demonstravimas, bet, visų pirmausia, galimybė tyliai,

įsiklausant į Sventojo Rašto žodžius, į Bažnyčios mokymą, kuris neatmeta nei kritikos, nei nesupratimo, pamėginti suvokti, kas iš tiesų šiame pasaulyje yra amžina ir vertinga. Tikintieji labai klysta, manydami, kad Bažnyčiai labiausiai rūpi pademonstruoti savo jėgą, priversti tikinčiuosius paklusti nemalonioms pareigoms. Priešingai, Bažnyčia pirmiausia siekia įgyti kiekvieno pasitikėjimą, įtikinti žmones, jog imanoma rinktis gerį. Todėl ir kalbama Evangelijos žodžiais: Štai dabar malonės metas, štai išganymo diena. Evangelija siūloma kiekvienam tačiau tyliai, kaip visiems tinkanti vertybė. Reikia tik įsiklausyti į tą pasiūlymą, ir tuomet galimas pasikeitimas nebekels baimės, o bus priimtas, kaip džiugi perspektyva. Lietuvos Radijo Tarnyba Vatikane

Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas

Žmogus visiškai paklusti gali tik Dievui. Žmogaus asmuo yra vertybė, o tai reiškia, kad nieks neturi teisės kėsintis į žmogaus laisvę ir niekam, išskyrus Dievą, žmogus negali paklusti. Klusnumas Dievui reikalauja klausyti Dievo balso. Gi Dievo balsą žmogus girdi savo sąžinėje, Apreiškime ir Bažnyčios mokyme.

Tobuliasias klusnumo Dievui pavyzdys yra Jėzus Kristus. Jo asmenyje, klusnumas Dievui tapo neatskiriama išganymo dalimi.

kun. T. Spidlik

Siandieninio pamąstymo tema apie primirštas maldingumo praktikas ar tikėjimo išreiškimo formas - septyni geri darbai sielai. Kalbėdami apie gerus darbus kūnui, sakėme, jog krikščionys anaipol nepamiršo daryti gera - gal kiek primiršta bvo formulė, bet ne praktika. (Žiūr. „T.A.“ Nr. 10 1 psl.) Panašiai ir su gerais darbais sielai. Nedaugelis beatsimena ir iš eilės gali išvardinti: Nemokantį pamokyti, abejojančiam patarti, nuliūdusį paguosti, pikta darantį sudrausti, įžeidimus atleisti, nuoskaudas nukęsti bei melstis už gyvus ir mirusius, tačiau neteisinga būtų sakyti, kad žmonės nesistengia daryti gera. Italijos katalikų dienraštis „Avvenire“, primindamas tiems kas primiršo, jog yra geri darbai sielai, kad tokių darbų pavyzdį pateikia vienuolių pasionisčių iniciatyvą: netoli Romos - apie 100 kilometrų į šiaurę - Viterbo mieste galima paskambinti kiekvieną vakarą nuo 18.30 iki 19.15. Seserys vienuolės pasistengs nuliūdusį paguosti, abejojančiam patarti ir nemokantį pamokyti. Gali skambinti visi - kankinami depresijos, nusilpę tikėjime, patyrę įvairias nesekmes gyvenime. Šiame vienuolių ryšyje telefonu su išoriniu pasauliu telpa visi septyni geri darbai sielai - tenka ne tik patarti, pamokyti ar paguosti, bet ir įžeidimus atleisti, ir nuoskaudas atleisti, ir už niekadėjus pasimelsti. Vieni Viterbo vienuolės už tą savotišką paguodos telefoną giria, kiti - negaili kritikos ir peikia, tačiau ir vieni ir kiti sutaria, kad Bažnyčiai nevalia atstumti abejojančio, nuliūdusio, pasimetusio žmogaus, arba tiesiog tariant, kažkas turi gi daryti tuos gerus darbus sielai. Labiau pasigilinus, susiduriame su dvasinio vadovavimo problema. Vienas iš katechetinio žurnalo „Evangelizzare“, leidžiamo Italijoje, redaktorių tėvas Giuseppe Moretti su kartėliu pastebi, kad atrodo ne tik gerų darbų sielai formulė bus primiršta, bet ir patys darbai, kaip pasenęs dalykas, atidėti į šalį. Žinoma, „nemokantį pamokyti“ modernioje vakarietiškoje visuomenėje reiškia ne pagalbą beraščiui, bet ką kitą. Siandienos žmogui, neretai labai mokytam, vistiek reikia ir paguodos, ir patarimo, ir, pagaliau, atleidimo. Tenka pastebėti, jog dabartiniai jauni kunigai neįtin pasiruošę būti dvasios vadais. Kartais išorinė veikla nustelbia svarbiausią kunigo darbo sritį - dvasinį vadovavimą. Panašiai mano ir tėvas Enzo Bianchi, visoje Italijoje garsus dvasinio gyvenimo žinovas, sakydamas jog svarbiausia problema šioje srityje yra dvasinės tėvystės sampratos sunykimas. Dvasinis vadovavimas dažnai paliktas privačiai iniciatyvai ir gerai valiai. Gi eilinis tikintysis, trokštantis būti paguostas, pamokytas ar ieškodamas patarimo, nebežino kur kreiptis. Todėl autoriteto krizė, palietusi ir Bažnyčią, nuskurdino dvasinę pagalbą - ir teikiančiojo ir gautančiojo atžvilgiu.

Naujajame katalikų Bažnyčios katekizme nerasime skyriaus ar paragrafo, kur išskirtinai būtų kalbama apie gerus darbus sielai, kaip, beje, atskirai vietos neskirta ir geriems darbams kūnui. Apie juos prisimenama, kalbant apie Dievo įsakymus, sakramentus ir t.t. Ir visiškai nereikia nusiminti bei nepagrįstai verkšlenti, kad katekizme (Nukelta į 3-čią psl.)

Prisimintas kunigas, Štuthof kalinys

Katalikų bažnyčia ir katalikiškos visuomeninės organizacijos kovo mėnesį skiria kunigo profesoriaus Alfonso Lipniūno šviesiam atminimui.

A. Lipniūnas gimė 1905 m. kovo 12 d. Pumpėnų parapijoje, mirė 1945 m. kovo 28 d. Pucke, Lenkijoje. 1989 m. rugsėjo mėnesį jo palaikai buvo parvežti į Tėvynę ir palaidoti Panevėžio katedros šventoriuje.

Minint A. Lipniūno gimimo 90-ąsias ir mirties 50-ąsias metines, kovo 11 dieną 18 valandą Vilniaus arkikatedroje bazilikoje buvo aukojamos šventos Mišios už jo sielą. Kovo 18 dieną Alfonso Lipniūno atminimas buvo pagerbtas Panevėžio katedroje, balandžio 2 dieną - Vilniaus universiteto šv. Jonų bažnyčioje. Čia veiks ir jam

skirta paroda.

Velykinių atostogų metu (balandžio 18-22 dienomis) Panevėžyje esantis Kunigo A. Lipniūno kultūros centras Berčiūnų ateitininkų stovykloje rengia kursų savaitę „Kunigo Alfonso Lipniūno pėdsakais“.

Kursų rengėjai laukia Berčiūnuose ne tik ateitininkų, bet ir kitų jaunimo organizacijų atstovų.

A. Lipniūnas yra baigęs Panevėžio gimnaziją, Kauno kunigų seminariją bei Vytauto Didžiojo universiteto Teologijos-filosofijos fakultetą. Kunigų įšventintas 1930 metais. Prancūzijoje, Lilio universitete ir Paryžiaus katalikų institute, studijavo sociologijos mokslus.

Nuo 1940 metų - Vilniaus pedagoginio instituto profesorius,

taip pat dėstė sociologiją ir pastoralinę teologiją Vilniaus kunigų seminarijoje, buvo Vilniaus universiteto kapelionas.

Visuomeninę veiklą A. Lipniūnas pradėjo dar būdamas klierikas - atostogų metu keliaudavo po aplinkinius kaimus, skaitydamas paskaitas jaunimui.

Ir vėliau, jau įšventintas kunigu, jis liko jaunimo draugas bei mokytojas, darė didelę įtaką to meto katalikų jaunimo sąjūdžiams - ateitininkams, pavasarininkams, angelaičiams.

Apsigyvenęs sugrąžintame Lietuva Vilniuje, jis gynė lietuvių abiejų okupacijų metais. Pasiklausyti kunigo A. Lipniūno pamokslų į Vilniaus šv. Jonų bažnyčią ar į Aušros Vartus

visada susirinkdavo labai daug žmonių, ateidavo ir ne katalikų.

1943 metų kovo 17 dieną Alfonsas Lipniūnas buvo vokiečių areštuotas ir su grupe vilniečių inteligentų išvežtas į Štuthof koncentracijos stovyklą. Po dvejų metų, evakuojant stovyklą, sunkiai susirgo ir mirė.

Kunigas Alfonsas Lipniūnas, kaip teigia jį pažinusių, buvo išskirtinė asmenybė, vaiko tyrumą siejusi su kovos vyro drąsa, žmogiška švelnumu su besąlygišku principingumu.

Ryškiausi jo bruožai - nepaprastas darbštumas ir pasišventimas kitiems.

Kunigas A. Lipniūnas yra išleidęs keliones išpūdžių knygą „Penkių valstybių sostinėse“, vertė prancūzų rašytojų knygas, rašė straipsnius į periodinę spaudą.

ELTA - „L.R.“

Pasaulio teisuolių medalis montrealietei

Birutei Vaitkūnaitei-Nagienei

Remiantis neoficialiomis žiniomis, tokių, kurie vokiečių okupacijos metais Lietuvoje saugojo, gelbėjo ar tiesiog iš mirties išvadavo žydus, yra apie 10,000. Prie tokių priklauso ir dabartinė Montrealio „Nepriklausomos Lietuvos“ laikraščio redaktorė Birutė Nagienė-Vaitkūnaitė. Jai 1995 m. vasario 24 d. generalinis Izraelio konsulas Montrealyje Daniel Gal įteikė „Pasaulio teisuolio“ medalį.

Baigusi gimnaziją, Birutė kaip daugelis kauniečių mergaičių, puoselėjo ne šiaip sau kokią įprastą ano meto gimnazistų svajonę - sėkmingai ištekėti už jauno ir liekno kariūno. Ji norėjo būti teatro šokėja. Nors daugumos nuomone tai buvo tik jauniškiška svajonė, kuri išsisklaidys, jos klasės draugė „Aušros“ mergaičių gimnazijoje Kaune palaikė šią svajonę. Jelena ir jos motina nuoširdžiai tikėjo Birutės sugebėjimais, kaip ir gimnazijos gimnastikos mokytoja, ir vokiečių kalbos mokytoja.

Užgriuvus Lietuvą antrajai okupacijai - hitlerinei, jos klasės draugė, su kuria ji praleido penkerius metus gimnazijoje, atsidūrė gete. Tie izoliuoti už spygliuotų vielių žmonės buvo naikinami. Toks pavojus užklupo ir Jelenos šeima. Birutė, prisigėsi tokia pat geltoną šešiakampę žvaigždę, nuo šaligatvio įsijungė į varomų žydų į darbus grupę ir kartu su jais laimingai nepastebėta įėjo pro geto vartus. Atnešė duonos ir aliejaus, paslėpusi po plataus švarko skvernais. Pasisekė, nes tą vakarą netikrino. (Kartais nuo karto patikrindavo ir viską atimdavo). Taip atsirado ir būtinybė išgelbėti bent vieną - jos draugę Jelena. Jos tėvas jau buvo išgąbentas kažkur

darbams ir niekada nesugrįžo. Antrą kartą įėjusi į geto, Birutė išsivedė Jelena.

Drebačiomis širdimis dvi vienmetės bičiulės - lietuvaitė ir žydaitė - prasmuko pro spygliuotas tvoras. Kur dėtis paskui? Nuotykių netrūko: tamsiame kambaryje valgė bulviene ir, patūnuojusios porą dienų ieškojo kitos vietos. Vienų metu Birutė paslėpė savo draugę po lova, tik naktį išleisdavo ją pavaikščioti. O reikalai gete nesikeitė, vis ėjo blogyn. Karas irgi

nesibaigė. Galų gale Birutė savo didelę paslaptį ir rūpestį pasiskakė gimnazijos kapelionui kun. Juozui Stankevičiui. Taip arklio traukiamoje karioje, vienoje pusėje sėdėjo kapelionas, kitoje - Birutė ir Jelena, užmūturituota lyg ligonės galva, kad juodi plaukai nesukeltų įtarimo ar smalsumo; važiavo į Pažaislio vienuolyną. Jelena su savimi turėjo tikai ryšulį naujų lovos paklodžių, jokio kito turto. Birutė žinojo, kad ir jos ateitis priklausė nuo gerų žmonių.

Vienuolyne seselės kazimierietės globojo ją kelias savaites, po to padėjo susirasti kelias vietas kaime. Pakliuvo Jelena į mažą kaimą, kur ilgiausiai ją globojo viena jauna, gera paprasta moteris Petrutė Seidienė (jai taip pat paskirtas „Pasaulio teisuolio“ medalis).

Pasitaikius progai, Jelena išvyko į Rusiją. Ten sukūrė šeimą. Neužteko nelaimių. Čia jos vyrą sušaudė komunistai. Vėliau su sūnumi ir jo šeima Jelena prieš porą metų išvyko į Izraelį, kur ir dabar gyvena.

Kun. K.J. Ambrasas - „T.Z.“

Estijoje buvę politiniai kaliniai ir tremtiniai lietuviai susibūrę į draugiją

Estijoje sukūrėme lietuvių politinių kalinių ir tremtinių bendruomenę „Viltis“, ji įstatymų nustatyta tvarka įregistruota. Mintis sukurti šią bendruomenę tyrojo ilgai. Iš pradžių buvo nedrąsu imtis šio darbo. Vienok, matydama, jog politiniai kaliniai ir tremtiniai yra daug kentėję žmonės, norintys pabendrauti ir su savo likimo broliais, turintys specifinių interesų, nutariau, jog reikia juos suburti. Džiugina, jog daugelyje šių šeimų vaikaičiai kalba lietuviškai. Visuomeninėje veikloje ypač didelį dėmesį skirsime augančiai kartai, palaikydami lietuvių kalbos mokėjimą, supažindindami su Lietuvos istorija, papročiais. Mūsų organizacija, turėdama juridinį asmens statusą, galės paprašyti Taline patalpų, kurios skirtos visoms tautybėms.

Sausio 13 d. Taline Romos katalikų bažnyčioje už 1991 m. sausio 13 d. Vilniuje žuvusius televizijos bokšto gynėjus lietuvių kalba šv. Mišias aukojo šios parapijos klebonas kunigas Rein Ounapuu. Pamaldas organizavo lietuviai politiniai kaliniai ir

Lietuvos ambasada Taline, kur Lietuvos Nepriklausomybės dienos proga buvo susirinkę daugiau kaip šimtas lietuvių. Stanislav Stepaško nuotr.

tremtiniai. Be lietuvių pamaldose dalyvavo Estijos neteisėtai represuotų sąjungos - Memento atstovai ir kiti estai. Lietuvos didvyrius savo apsilankymu pagerbė Lietuvos ambasadorė Estijoje Halina Kobeckaitė.

Prie altoriaus tremtiniai pastatė ant tautinės Lietuvos vėliavos pritvirtintą Vilniaus televizijos bokšto gynėjų bendrą fotonuotrauką, kurią iš šalių puosė puselės, simbolizuojančios 15-metę Lietuvos partizanų kovą už Lietuvos Nepriklausomybę bei gyvenimą miškuose.

Bažnyčia nušvito nuo žvakučių šviesos. Pamaldos prasidėjo „Lietuva brangi“ ir baigėsi

T E V I Š K Ė S A I D A I

Mūsų laikraščio Redaktorė dr. Aurelija Sadauskienė atostogaujanti, ją pavaduoja ALK Federacijos Pirmininkas Edvardas Sidlauskas

T E V I Š K Ė S A I D A I

18 Henry St., Kensington, Vic. 3031. Tel. 376 7355

Published by the Australian Lithuanian Catholic Federation
LEIDZIA AUSTRALIJOS LIETUVIŲ KATALIKŲ FEDERACIJA

Redaktorė dr. Aurelija Sadauskienė. Korespondencijas, straipsnius, skelbimus, prenumeratas siųsti viršuje nurodytu adresu. Prenumeratos kaina metams \$35. Kituose kraštuose \$40. Atskiras numeris \$1.00. Skelbimai už skilties vieną km. - \$2.00. Nuolatiniams skelbėjams daroma nuolaida. Už skelbimų turinį neatsakoma. Redakcija straipsnius ir korespondencijas taisy savo nuožiūra.

Lietuvos himnu bei Zauerveino „Lietuviais esame mes gimę“.

Po pamaldų susirinkusieji apžiūrėjo čia pat parengtą ekspoziciją apie Lietuvos įvykius.

Džiugu, kad lietuviai politiniai kaliniai ir tremtiniai atsidėję ir savo vaikaitius, kurie iš jaunų dienų mokosi pažinti savo tautos istoriją ir mylėti savo tėvų kraštą - Lietuvą.

Sausio 14 d. Taline vėl buvo susirinkę neteisėtai represuoti. Susirinkime kalbėjo ir lietuvių politinių kalinių ir tremtinių bendruomenės Estijoje „Viltis“ pirmininkė, šių eilučių autorė, pabrėždama, kad tautos išsilaisvinimą lemia šie svarbiausi veiksmai: pribrendęs istorinis momentas, negęstanti tautos viltis susigrąžinti laisvę ir asmenybę, gebančios vesti tautą į užsibrėžtą tikslą, išskėlimas. Mūsų amžiaus 9-ajame dešimtmetyje šios prielaidos atsirado.

Taline susibūrę tremtiniai priėmė nutarimą, smerkiantį Rusijos veiksmus Cečėnijoje. Juo reikalaujama nutraukti kraujo liejimą. Jadvyga-Birutė Budginaitė - Talinas
"E.L."

Naujo teroro pavojus

Nervų dujų atentatas prieš japonų sostinės požeminius tautinius, kuriais keliauja kasdien šimtai milijonų žmonių, gali būti pradžia naujo, iki šiol nematyto, teroro.

Serin dujas gali pagaminti geras chemikas. Jų formulė yra žinoma. Reikalingas medžiagas jų gamybai nesunku nusipirkti. Belieka jas sumaišyti, ir jau turime Serin nuodus, 20 kartų stipresnius už kalio cianurą.

Atomines medžiagas lengva surasti, nes jos spinduliuoja. Metaliniai ginklai matosi roentgeno spinduliuose. Bet Serin ar panašių dujų suradimas yra problematiškas, bent iki šiol. Marvin J. Cetron, koordinatorius pranešimo apie terorizmą, pasakė „International Herald Tribune“ laikraščiui, kad mes greitai mąsime pasirodymą „super terorizmo“, turinčio branduolinius, cheminius ir biologinius ginklus ir pasiryžimą juos pavartoti.

Toks terorizmas būtų pagrįstas tautine arba religine neapykanta. Jo tikslas nebūtų politinė galia, bet pasirinkto priešo sunaikinimas.

Sveikam protui sunku prileisti, kad žmonių tarpe galėtų atsirasti tokių dvasinių iškrėpėlių, kurie galėtų ramiai nužudyti tūkstančius ar net milijonus nekaltų žmonių. Tik negalima pamiršti, kad

Rašo dr. Jonas Kunca

pasaulį yra laisvai vaikščiojančių protiniai nesveikų asmenų. Ypač pavojingos yra kai kurios sektos, nusistačiusios prieš visuomenę. Jose nerasi racionalumo, o tik neapykantą visiems, kurie nepriklauso tai sektai. Įtariama, kad Japonijoje minėtą nervų dujų atentatą įvykdė Aum Shirinkyo (jieškanti tiesos) religinė sekta, turinti 10.000 pasekėjų Japonijoje ir dar 20.000 Rusijoje ir kitose šalyse. Japonų policija tos grupės pastatose rado 10 milijonų dolerių, aukso ir cheminių medžiagų, iš kurių galima pagaminti Serin nuodus. Sektos vadui pavyko pasprukti.

Masinių savizudybių yra įvykę tai kuriose JAV religinėse sektose, bet atentatas prieš nieko bendro su sekta neturinčius žmones bene bus pirmas istorijoj.

Apsisaugojimas nuo tokio neturinio jokio racionalumo teroro yra labai sunkus. Turėdami reikiamas medžiagas teroristai gali pasigaminti branduolinius, cheminius ar biologinius ginklus, galinčius nušluoti ištisus miestus. Įvairių sektų plitimą matome visose šalyse, net ir Lietuvoje. Jų tarpe gali atsirasti bepročių sugalvojusių įvykdyti masinį terorą. Tik visuomenės bendradarbiavimas su saugumo organais gali palengvinti surasti tokius šamoksininkus.

Visuomenės dėmesys privalo būti nukreiptas į tokias galimybes. Kas įvyko tolimoj Japonijoje, gali atsitikti bele kur. JAV ekspertai mano, kad improvizuotas branduolinis, cheminis ar biologinis puolimas prieš S. Ameriką galėtų įvykti laike ateinančių 5 metų.

Jau prieš 2 metus buvo pasirašyta tarptautinė sutartis, draudžiant kare vartoti cheminius ir biologinius ginklus. Vargu ji yra visų vykdoma, o jei ir būtų, tai teroristai vistiek galėtų patys pasigaminti tokias masinio teroro priemones. Tokiu pavojingu momentu pasaulis turėtų turėti savo vadą, galintį prižiūrėti ne tik naujų ginklų plitimą, bet ir užbaigimą konfliktų įvairiose planetos dalyse, ypač Palestinoje ir buvusioje Jugoslavijoje. Daug kas tikėjo ir dar gal tiki, kad toks vadas yra JAV. Deja, tai tik iliuzija. Vašingtonas vengia šitos atsakomybės. Jo vadai susirūpinę šalies vidaus problemom, kurių yra daug ir rimtų. Net ir US doleris prarado gerą dalį savo vertės. Taigi vietoj pasaulio vado matome tuštumą. Vėl JAV negali gyventi užsidariusios, nes joms reikia svetimų rinkų ypač po nepavykusios sąjungos su Meksika, kuri yra Vašingtono kiauras maišas. Gali būti, kad pavojaus atveju Vašingtonas atsisakys užsidarymo kiaušte ir imsis vadovauti pakrikusiam pasauliui kartu su kitom galingom valstybėm.

TRUMPAI

Netekome akademiko Jono Lankučio. Sis žymus literatūros tyrinėtojas kritikas mirė po sunkios ligos eidamas 71-uosius metus. Jis yra išleidęs daugiau kaip dvidešimt knygų, tarp jų - „Lietuvių dramaturgija“, „Vincio Mykaločia-Putino kūryba“, „Literatūra ir humanistiniai idealai“ ir kt.

Danutė Ciurlionytė-Zubovienė mirė vasario 27-ąją Kaune, eidama 85-uosius. Tai žinoma vaikų rašytoja, vertėja, istorikė, memuaristė, Mikalojaus Konstantino Ciurlionio ir Sofijos Ciurlionienės-Kymantaitės dukterė.

Per du mėnesius - 473 knygos. Toks skaičius praneštas Lietuvos kultūros ministerijoje, kur astuonios leidyklos (jų yra gerokai daugiau) pristatė savo knygas, išleistas per šiu metų sausio ir vasario mėnesius.

Nors Kazimierinių rytas Vilniuje išaušo lietingas ir apniukęs, Pilies gatvė sostinėje buvo sausakimša. Čia buvo siūloma pirkti ir įprastų verbių, ir visokių pintinių, ir daug kitokių dirbinių.

Iškeliama vėliavos. Vyriausybė priėmė nutarimą kovo 11-ąją, minint Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo dieną, iškelti nustatytą tvarka Lietuvos valstybės vėliavą.

Pritarimo žodžiai. Grupė Izraelio piliečių-išėivių iš Lietuvos labai palankiai įvertino Prezidento Algirdo Brazausko vizitą į Izraelį.

Pasak pareiškimo, kurį kartu su kitais pasirašė ir Prezidento kelionės metu Didžiojo Lietuvos kunigaikščio Gedimino ordinais apdovanoti rašytojai I. Meras bei G. Kanovičius, vizito rezultatai pranašauja „mūsų tautų suartėjimą“. Pareiškime pažymima, kad tragiški praeitie įvykiai iki pastarojo meto nebuvo „visiškai įvertinti“, nors „praeitie negalima nei pagerinti, nei pabloginti, kad ir kokia karti ji būtų“.

„Mes neigiame kolektyvinės kaltės principą, bet teigiame asmeninę ar kolektyvinę atsakomybę ir atgailą už tai, kas įvyko nuosavam krašte“, - pabrėžia pareiškimo autoriai.

Autoriai pastebi, kad ir dabar bus nepatenkintų žydų ir nepatenkintų lietuvių - vieni manys, kad Lietuvos Prezidentas pasakė per daug, o kiti - kad per mažai ir kad tai tik žodžiai“.

„Mes galvojame, kad Jo Ekselencijos Lietuvos Prezidento Algirdo Brazausko kalba Knesete atvėrė naują puslapį mūsų tautų istorijoje ir nesumažins lietuvių tautos prestižo, o gerokai pakels jį laisvo pasaulio akyse“, - sakoma išėivių iš Lietuvos pareiškime.

Septyni geri darbai

(Atkelta iš 1-mo psl.)

schematiškai neišvardinta, kad būtent tai yra geri darbai sielai. Kartais gal ir patogiau girti praeitį, kur viskas iki smulkmenų buvo nurodyta, negu imtis darbo dabar ir šiandien, kad ir pagal tą patį Bažnyčios katekizmą pasitikrinant, ar tikrai suradau abejojantių ir ieškančių ir ar tinkamai jiems padėjau... LRTV

Lietuvos piliečiais, kaip tai deklaruojama, ar atsikratys nusiteikimo ir įtarumo? Ar suteiks lenkams galimybę gauti mandatus iš savųjų sąrašų?

Jau netrukus tai pamatysime.
Ceslovas Okinčicas
Kovo 11-osios Akto signataras

Lietuvos lenkai didžiajame valstybės eksperimente

Savivaldybių rinkimuose dalyvaus tik politinės partijos. Ir tos senos, ir tos naujos, kurios susikūrė specialiai tam, kad iškeltų kandidatus šiuose rinkimuose. Galima tikėtis, kad jau rinkimų kampanijos metu (o ką jau kalbėti - po rinkimų) bus politizuotos visos savivaldos problemos. Tai, regis, bus didžiulis valstybinis eksperimentas, kuriame pamatysime, kuo skiriasi socialdemokratų ir krikdemų požiūriai į šiuokšlyno įrengimą arba kaip valdančiosios partijos požiūris į duobes gatvėje skiriasi nuo opozicijos požiūrio. Taip pat įdomus bus Tautininkų ir Valstiečių partijų ginčas dėl ligoninės remonto ar tilto statybos.

Kitas priimto Savivaldybių rinkimų įstatymo efektas yra lenkų partijos - Lietuvos lenkų rinkimų akcijos - sukūrimas. Ji turėjo sudaryti lenkams galimybę dalyvauti rinkimuose, kai visos visuomeninės organizacijos, tarp jų taip pat ir lenkiškos, neteko tokios teisės.

Draudimas visuomeninėms organizacijoms dalyvauti rinkimuose išbraukė iš jų nemažai įvairių lenkiškų organizacijų, kurių yra pakankamai daug. Tuomet Lietuvos lenkams iškilo dilema, ką daryti: kurti savo politinę organizaciją ar kaip klientams ateiti pas lietuviškas partijas prašyti įrašyti juos į šių partijų sąrašus.

Kadangi būti klientu ne visada naudinga, nieko keista, kad pradėta svarstyti galimybę sukurti savąją politinę organizaciją. Taip galėjo būti politiškai atstovaujama visai lenkų bendruomenei, labai įvairiai turine padėtimi, politinėmis simpatijomis. Tačiau to neįvyko.

Labai aktyviai ėmėsi kurti partiją žmonės, turintys didelę

patirtį, įgytą visiškai kitokioje partijoje visai kitoje epochoje. Jau tai buvo priežastis, kad daug lenkų nenorėjo ir negalėjo stoti į tą partiją. Savo cinišku elgesiu organizatoriai atgrasino ne vieną lenką ir aiškiai padalijo lenkų visuomenę. Suskaldytą lengviau valdyti.

Todėl susikūrė Lietuvos lenkų rinkimų akcija, kuri atstovauja ne visai lenkų bendruomenei, o tik labai siaurai grupei. Nepaisant to, rinkimų akcija atakliai ir įžūliai skelbiasi esanti vienintelė Lietuvos lenkų bendruomenės atstovė. Tai skelbiama ir Lietuvoje, ir Lenkijoje. Tačiau jau vien tas faktas, kad partijai vadovaujantis J. Sieniewiczzius, du kartus kelęs savo kandidatūrą Lietuvos Parlamento rinkimuose apydarose, kuriose lenkai sudaro daugumą, surinko tikrai 10 proc. balsų, patvirtina tezę, jog ji neatstovauja visiems Lietuvos lenkams.

Tačiau ši partija ištikima Lietuvos lenkų sąjungos vadui R. Maceikanieciui.

Kas vadui neištikimas, tas iš anksto gali būti apkaltintas, kad yra Lietuvos lenkų interesų išdavikas.

Džiugina faktas, kad vis mažiau lenkų bijo „vado“ kaltinimų. Dauguma žymių lenkų veikėjų neįstojo į rinkimų akciją ir nenori dalyvauti rinkimuose kandidatais jos sąrašuose. Daugelis šių veikėjų dalyvaus savivaldybių rinkimuose visos Lietuvos partijų sąrašuose, daugiausia Valstiečių partijos ir LDDP.

Lenkai neturėjo didelio pasirinkimo, nes nedaug Lietuvoje partijų, kurios savo elgesiu nespėjo jų nuo savęs atstumti. Aš net nekalbu apie kuriozišką šiuolaikiniame pasaulyje Tautininkų partiją, kurios įstatai

leidžia stoti į ją tik tai lietuviams.

Tačiau ar galima įsivaizduoti lenką, kuris norėtų būti vienoje partijoje su, pavyzdžiui, mėgstančiu antilenkiškus pasisakymus ponu R. Ozolu? Arba Demokratų partijoje? Lieka tik viltis, kad greitas Lietuvos žingsnis į Europos struktūras pakeis šių partijų elgesio principus.

Laimė, kad Lietuvoje taip pat yra tikrai europietiški, atvirų partijų, kurios artimiausiems rinkimams savo sąrašus atidarė ir lenkams. Tai leidžia lenkams pasirinkti, neverčiant jų „rinktis“ vientingą Lietuvos lenkų rinkimų akciją. Sprendžiant iš rinkėjų sąrašų, sunku tą akciją pavadinti lenkų. Geriausia atveju - tai lenkų-rusų akcija. Ši akcija, kaip tai rodo jos paskelbta rinkimų deklaracija, yra partija, kuri pigiais politiniais lozungais nori rasti sau šalininkų savivaldybėse.

Pirma - tai būdinga rusakalbiams skirtam „Echo Litvy“, o tik vėliau lenkiškoje spaudoje išspausdintoje deklaracijoje nėra jokios savivaldos programos, o vien tik politinių reikalavimų ir siūlymų sąrašas.

Kuria kryptimi turėtų pasukti Vilnijos, daugiausia žemės ūkio, rajonų ekonomika? Ką reiktų daryti aplinkos apsaugos, komunalinių paslaugų, priemoninio susisiekiimo, telefonizavimo, turistinės infrastruktūros vystymo srityse? Deja, apie tai toje programoje nekalbama.

Kad ir kaip ten būtų, aktyvus lenkų dalyvavimas savivaldybių rinkimuose Lietuvos partijų sąrašuose yra naudingas reiškinys.

Iš kitos pusės - tai savotiškas brandumo testas Lietuvos partijoms. Ar jos bus pakankamai atviros, ar iš tikrųjų pripažins lenkus pilnateisiais

Dirbti Lietuvai, o ne sau

Ekonominė Lietuvos gerovė pavojuje - ji nepakils, jeigu ir toliau nebus tinkamai tvarkoma. Tai Lietuvos ekonomisto prof. Kazimiero Antanavičiaus pastabas.

Nuo senovės sakoma: kiekviena tauta turi tokia valdžią, kokios ji pati yra verta. Iš tiesų valdžia, ypač kai ji formuojama demokratiniais pagrindais, yra visuomenės brandos, tautos mentaliteto ir savimonės atspindys. Dažnai, kalbant apie Lietuvos būvį, sakoma: reikia protingesnių sprendimų, reikia susitarti, reikia baigti pešynes, reikia vieningai spręsti pačius svarbiausius Lietuvos gyvenimo klausimus. Deja, judame ne ton, o greičiau praeigoną pusėn. Prieštaraivimai ir nusikalstamumas nemažėja. Partijų ir grupių skaičius didėja. Susiskaldymas auga. Lieka tik perfrazuoti Zemaitei pjesės „Trys mylimosios“ Jonelio žodžius: „Visiems tik proto, tik proto, o iš kur mes imsime to proto...“

Graudu, nesinori patikėti, kad Lietuva tiek teverta. Po nepriklausomybės atstatymo turime jau antrą laisvai Lietuvos žmonių išrinktą parlamentą (aukščiausiają tarybą, seimą), turime šeštą vyriausybę, prisiekusius „visomis išgalėmis stiprinti Lietuvos nepriklausomybę ir kelti Lietuvos žmonių gerovę“. Ir jokios pažangos, vis tokie patys savanaudžiai, irzlūs, neryžtingi, nesuprantantys... Vadinasi, tiek tų išgalių ir tėra.

Kiekvienam yra akivaizdu, kad įvykus pirmalaikiams rinkimams seimas ne pagerėtų, o dar pablogėtų, kaip tai atsitiko po pirmųjų pirmalaikių rinkimų.

Tad ar tikrai Lietuva yra tokia? Ar tikrai tik tokių valdžių teverta? Ne, manau, kad verta daugiau. Protingesni, tolerantiškesni, humaniškesni žmonės tiesiog šalinasi valdžių, bijo pakliūti į tos bjaurasties, demagogijos, abejingumo, savanaudiškumo ir neveiklumo spąstus. Seniai žinoma, kad žemo mentaliteto, mažų sugebėjimų vadovas visada siekia atsikratyti protingesniųjų ir doresniųjų, sudaryti savo aplinką iš pataiktūnų ir menkystų. Protingas tokiame vadovui rodosi labai pavojingu, o svarbiausia - to protingojo šešėlis šviesų vado veidą gali priemdyti.

Deja, taip pradėjome vos atkūrę nepriklausomybę ir, deja, deja, tai tapo visų šešių nepriklausomybės metų kasdienybe. Tenka tik dar kartą konstatuoti, kad nusikalstamas valdžių (seimo, prezidento, vyriausybės) neveiklumas sužlugdė Lietuvos žmonių viltis ir pasitikėjimą nepriklausomos Lietuvos valdžia. Vietoje laukto ir įmanomo (jei valdžios būtų atlikusios savo prisaikintą priedermę) esame pražištingoje ekonomikos būsenoje, o vidutinės ir vargingosios Lietuvos žmonių dalies gyvenimo lygis nustumtas daugiau kaip tris kartus, lyginant su žemų sovietmečio gyvenimo lygiu. Jei 1991 m. vidutinis darbo užmokestis (VDU) Lietuvoje buvo aukštesnis nei Latvijoje ir Estijoje, tai dabar besudaro tik 63% Latvijos ir 66% Estijos VDU. O vartojimo prekių ir paslaugų kainu skirtumas nėra žymus.

Atrodo, kad kiekvienas valdžios žmogus, kaip ir kiekvienas LR seimo narys, turėtų suprasti savo

atsakomybę už Lietuvos ateitį ir jos žmonių gyvenimo lygį. O tai reiškia: matyti realią dabarties būseną, turėti svarbiausiųjų veiksmų planą, ryžtis priimti ir įgyvendinti būtinus, nors kartais ir nepopuliarius sprendimus. Drįsčiau teigti, kad dabartinė Lietuvos valdžia (seimas, prezidentas, vyriausybė) neturi nė vienos minėtų savybių.

Kasdieninė LR seimo rutina, nuolatinis įstatymų taisinėjimas, vengiant esminių Lietuvos politikos ir ekonomikos sprendimų, mieguistas ramybė bei neatsakingas valdančiosios daugumos rankų kilnojimas... rodo, kad bent jau pozicijos sparno atstovai, o dar labiau jų vadovai, visiškai nesiorientuoja, kokioje būsenoje yra Lietuvos ekonomika.

Nuolatiniai LR ministerio pirmininko pareiškimai apie ekonomikos stabilizavimąsi ir infliacijos mažėjimą rodo, kad vyriausybė nemato (ar nenori matyti) tikrovės.

O ta tikrovė, deja, yra tokia: 1994 m. BVP (bendras vidaus produktas - sintetinis ekonomikos rodiklis, atspindintis pramonės, žemės ūkio, prekybos, transporto, paslaugų ir kitų šakų lygį) sudarė tik

32,6% lyginant su 1989 m. (1993 m. nukrito apie 35%, o 1994 m. dar apie 5%). 1994 m. bendra pramonės gamyba, toliau krito ir besudarė tik 18% 1989 m. gamybos apimčių. Žemės ūkio gamyba sudarė 32% 1989 m. gamybos apimtys. Akivaizdu, kad žemės ūkis pats nepasikels. Reikalinga reali žemės ūkio atkūrimo programa ir tikslinė programa.

Pramonei atkurti reikia didelių investicijų. Deja, jos į Lietuvą neina ir artimiausiu metu neis. 1994 m. viduryje investicijos vienam Estijos gyventojui buvo 88 JAV doleriai, vienam Latvijos gyventojui 59, o vienam Lietuvos gyventojui 47. Maždaug 85% visų bankų suteiktų paskolų buvo trumpalaikės ir tik 9% ilgesnės nei vieneriems metams. Vadinasi, paskolos ne investicijos. O vyriausybė sumažino ir buvusiąsias menkas mokestines lengvatas investicijoms. 1995 m. jau reikia pradėti mokėti palūkanas už užsienio paskolas. Vyriausybė snūduriuoja ir nesima bent tų priemonių, kurios kaimyninėse šalyse davė nblogus rezultatus.

Apskaičiavus subsidijų ir investicijų poreikius, atsizvelgiant į mūsųose įmanomą darbo našumą

žemės ūkyje ir pramonėje, įvertinus kainas ir galimą rentabilumo lygį, darosi aišku, kad žemės ūkio ir pramonės sąskaita Lietuvos ekonomika nepakils.

Yra akivaizdu, kad gyvenimo lygis ir bedarbių žiandien nėra tokie grėsmingi dėl vis dar klestinčios prekybos, tranzitinio transporto, sėkmingų finansinių sandėrių. Ar suprantu tai seimas, prezidentas, vyriausybė? Tik sėkmingai plėtojant šiuos sektorius galėtume pakelti Lietuvos pramonę ir žemės ūkį, užimtumą ir gyvenimo lygį. Drįstu tvirtinti: nesupranta. O jei supranta, tai dirba ne Lietuvos, o kitų labui. Nes kiekviena mėnesį steigiamasi apsunkti tranzitinį transportą (mokesčiai, pasieniai, muitinės, vizos, nesustarimai), blokuoti tarptautinę prekybą (pridėtosios vertės mokesčiai, muitų tarifai, sienų pervažiavimai), žlugdyti gana sėkmingai veikusią finansinę-bankinę sistemą. Ko siekiama atsiribojant nuo visų kaimynų? Tik atviroje erdvėje Lietuva gali sėkmingiau gyvuoti.

Ar gali Lietuvos valdžios dirbti sėkmingiau? Neabejojau, kad gali, tik reikia dirbti Lietuvai, o ne sau.

Prof. Kazimieras Antanavičius, Lietuvos respublikos seimo narys, Nepriklausomybės akto signataras „T.Z.“

Čigonai nori gyventi ne kaip čigonai

Lietuvoje jų turėtų būti šiek tiek daugiau nei 2000. Tiksliai niekas nežino. Gausesnės čigonų bendruomenės susitelkusios Vilniaus, Šiaulių ir Panevėžio pirmiesčiuose.

Manoma, jog pirmieji taborai į Lietuvą atklydo XV amžiaus viduryje. Pagal -1501 metų patvirtintą privilegiją čigonai turėjo teisę laisvai kraustyti iš vienos vietos į kitą, tvarkyti savivaldos pagrindais. Čigonų būta nagingų kalvių, apskrių prekeivių ir mainikautojų; čigonės-grakščios ir lankščios šokėjos, balsingos dainininkės, dar buvo ir iki šiolie yra nepralenkiamos būrėjos kortomis ar iš delno. Žinoma, prieš 50 metų tapę sėslūs, Lietuvos čigonai gerokai pasikeitė. Žlugo senieji genties papročiai, tradicijos, pakito teisės ir pareigos supratimas, bet išliko ne itin palankus čigono įvaizdis visuomenės akyse. Prisiminkime kad ir vieną kitą lietuvių patarlę ar priežodį: „Nebūk čigonas!“, „Gyvena kaip čigonas“, „Doras kaip čigonas“... Bet norime mes to ar ne, čigonai gyvena šalia mūsų. Vien Vilniuje, netoli aerouosto, įsikūrę du taborai - Žemutinis ir Aukštutinis. Čia gyvena apie 600 žmonių, iš jų tik trečdalis turi Lietuvos piliečio pasus, yra registruoti. Kitų būties reikalai stringa netobuliu įstatymų pinklėse. Tuo tarpu per pusę amžiaus į pasaulį ateina trys lietuvių kartos. O čigonų? Beraščių, beteisių, pasmerktų?

Čigonai paprastai sustoja ten, kur patogesnė, kartu atkampsnė vieta, - kad per dug nekristų smalsuoliams į akis. anksčiau gyveno palapinėse, dengtuose vežimuose, vėliau savo būstą ėmė ramstyti lentgaliais, skardos lakštais, faniera... Pamažu pamažu palapinės virto neapibūdinamos architektūros statiniais. Nors pagal ano meto įstatymus tai ir buvo savavali stovyba, bet nei valdžia čigonams trukdė, nei čigonai valdžiai.

Ilgainiui čia įsikūrė lyg ir du taborai - vienas turtingųjų, kitas skurdžių. Turtingieji net tikrus namelius susirentė, ir dokumentus gerokai iki 1991 metų susitvarkė, todėl jiems nė tarybinį pasą į Lietuvos piliečio pasikeisti nebuvo keblu. tuo tarpu kiti atsidūrė tarp dangaus ir žemės. Šiandien, praėjus visiems įstatymų numatytiems terminams, kad įteisintų savo gyvenamąją vietą ir pilietybę, kad galėtų leisti vaikus į mokyklą, kad galėtų gauti už mažiulus nors menkėtą pašalpą, čigonai turi pateikti... tėvų, senelių gimimo liudijimus, pažymas, jog tikrai čia gimė, užaugo, čia gyvena.

Vilniaus čigonų bendrijos pirmininkas Stepanas Visockis pasiguodė, jog pas tėvus neregistruojami net iš internatinės mokyklos sugrįžę vaikai. Esame beraščiai ir beteisiai. Ar kas nori, kad mes tokie ir būtume amžinai? Šis čigono klausimas skambėjo kaip baisi nuoskauda. Policija, neturėdama įsakymo, atvažiuoja į taborą daryti kratų, areštuoja čigonų turtą, sakė S.Visockis. Prireikus sunku prisikviesti daktarą, nes nėra telefono. Nėra ir vandentiekio, niekas neveža šiukšlių. Mes esame čigonai, bet norime gyventi ne kaip čigonai, liūdnai šypsojosi S.Visockis.

Regioninių problemų ir tautinių mažumų departamento direktoriaus pavaduotojas Severinas Vaitiekus pripažino, jog čigonai iš tiesų ima suvokti savo kaip tautos poreikius, ima rūpintis savo dvasiniu gyvenimu. Prieš porą metų įregistruota Lietuvos čigonų bendrija - pagal dydį aštunta tautinė bendrija mūsų krašte. Perna čigonai buvo susirinkę į Panevėžį, įkūrė visuomeninę organizaciją „Čigonų gyvenimas“. Vadinasi, jau atsiranda čigonų, kurie gali atstovauti savo tautai. Ypač ryškus

dvasinio gyvenimo pakilimas. Panevėžyje ir Šiauliuose susibūrė čigonų ansambliai sėkmingai koncertuoja užsienyje. Ir tai nuostabu. Kaip nuostabu ir kitkas - valdžios atstovai patys atvyko į Kirtimus, kad susitiktų su čigonais ir išsiaiškintų pačius skaudžiausius dalykus. Minėto departamento ir socialinės rūpybos centro darbuotojai geranoriškai gilinasi į čigonų reikalus, stengėsi išklausti visus priekaištus valdininkams.

Sėdint neauktoje ir šaltoje Kirtimų kultūros namų salėje, galvoje vis tvinkėjo prieš metus Vilniū sukretęs medikų pagalbos šauksmas: aštuoniolikmetei gimdyvei skubiai reikia kraujo! Daugiau nei dvi dešimtys žmonių išgirdo tą šauksmą ir davė savo kraujo. Juodaplaukė, juodaakė, aukštą, liekną čigoniukę gerų žmonių ir gydytojų valia grąžino į šį pasaulį, kuris po klinikinės mirties, po naujagimio netekties pasirodė toks atgrasus, toks nemielas ir šaltas, kad šovė šventvagiška mintis - pačiai pasitraukti iš gyvenimo...

Bet, matyt, gerų žmonių geras kraujas buvo stipresnis nei čigoniukės nevilts. Ji buvo pasmerkta, atstumta, nes nepakluso vyresniajam, kuriam buvo parduota ar išmainyta į... auksą. Čigoniukė sakė, jog ten tikrai buvo daug auksa, tik laimės nė trupinio... Tik dvejus metus lankiusi mokyklą, be tėvų, be namų, be išsilavinimo, šiandien ji kabinasi į gyvenimą visom išgalėm, vis kartodama: jei turėčiau dokumentą, kad esu našlaitė, gal daugiau kokią pastogę? Nors, kaip pati sakė, anksčiau jautėsi esanti čigonė, o dabar nė lašo to čigonų kraujo nelikę! Gal todėl į taborą eiti nenori. Nesvarbu, ką gentainiai žadėtų ir ką šnekėtų.

Salomėja Čičiškina „E.L.“

"Tėviškės Aidai" yra vienintelis Australijos lietuvių katalikų laikraštis. Visi juos remkime. Iš anksto prisijuskime prenumeratos mokėsti, įrašykime "Tėviškės Aidus" į savo Testamentą. Katalikiška spauda reikalinga visada!

AUSTRALIJOS LIETUVIŲ JAUNIMO LAIKRASTIS.

Redaktorė J. Zitkevičienė, 29 Ormond Rd., Moonee Ponds Vic. 3039.

Ačiū labai!

Po Vasario 16-tai skirtos paskaitos, Australijos Lietuvių fondo pirmininkas, p.A.Šimkus apdovanojo pinigėmis premijomis visus, net 14 jaunuosius rašytojus, kurie rašė per 1994-sius mokslo metus į jaunimo laikraštį „Ateities Zingsniai“.

„Aš visų ir savo vardu dėkoju Australijos Lietuvių Fondo Valdybai kad mums paskyrė šias premijas. Taip pat mes dėkojame mūsų mylimai Redaktorei p. Jonei Zitkevičienei kad vis skatina mus rašyti rašinius ir gerinti savo lietuvių kalbą. Ji visuomet laukia su kantrybe mūsų rašinių, o kai nesulaukia, tai skambina. Mes linkime p.Zitkevičienei daug laimingų, sveikatų metų, kad galėtų ir toliau raginti mus lietuviškai rašyti.“

Dar kartą mes dėkojame visiems, kurie padėjo mums gauti šias premijas. Ačiū labai!

Už visus - Dalytė Didžytė

Sveikinu - Dėkoju!

Sveikinu mielą jaunimą, kuris užbaigė lietuviškas mokyklas. Ypač nuoširdžiai sveikinu mano buvusį mokinį lietuviškoje mokykloje Liną Kaladę - geriausiai baigusį lietuvių kalbą lituanistinuose kursuose. „Linkiu Tau Linai, geriausias sėkmės siekiant aukštojo mokslo, Dievo palaimos, sveikatos ir ištermės! - Ačiū Jums tėveliai už gerą sūnų!“

Ačiū - Australijos Lietuvių Fondui, kad per Vasario 16-sios minėjimą taip gražiai įvertinote mūsų jaunimo rašinius į lietuvišką jaunimo laikraštį „Ateities Zingsniai“.

Linkiu visiems sėkmės moksle ir žurnalistikoje ir į naują darbą dėl Nepriklausomos Lietuvos!

„Ateities Zingsniai“ - dar vis laukia jaunųjų rašytojų iš Adelaidės ir Sydnejaus. Išsijudinkit!..

Didelis lietuviškas „Ačiū!“ - iš Lietuvos, Vilniaus, mūsų dviem lietuvaiteš, kurios atsiuntė man gražių karpinių, eilėraščių ir sveikinimą. Jos buvo atsiuntusios jau praeitą metų gražius eilėraščius į „Ateities Zingsnius“ Ačiū joms.

Redaktorė, Jonė Zitkevičienė

Mes prisimename Parapijos mokyklą

Pernai aš baigiau Melbournio lietuvių parapijos mokyklą, kurią lankiau nuo darželio iki septinto skyriaus. Mokykla veikia sekmadieniais nuo 10-tos iki 12-tos valandos, prieš lietuvių pamaldas. Vaikai nuo darželio amžiaus iki gimnazijos lygio lanko pamokas išmokyti lietuvių kalbos, lietuviškų dainų ir Lietuvos istorijos. Parapijos mokykla duoda progą lietuvių kilmės vaikams išmokyti kalbėti jų senelių kalbą. Mokykla mane išmokė, kaip rašyti ir skaityti lietuviškai ir davė man naujų draugų. Aš mokyklai atidaviau savo

laiką, ar būnant klasėje, ar darant namų darbus. Vietoj, kad aš žiūrėčiau į televiziją, aš turėdavau kalbėti lietuviškai į kasetę. Dukart į metus būna vieši mokyklos pasirodymai, kurie labai įdomūs - Motinos dienos minėjimo ir mokslo metų užbaigimo metu. Per mokyklos užbaigimus man geriausiai patikdavo vaidinimai, tautiniai šokiai ir pranešinėti programa.

Prisimindama Parapijos mokykloje praleistus metus, sakau ačiū visiems mokytojams, kurie mane mokė!

Ginta Statkutė
Melb. Lit. kursų 8 kl.

Miela Teta Jone,

Labai dėkojame už dovanas, kurias mes gavome prieš pat Naujuosius metus. Ypač mielas meškiukas-koala, o kengūra - visai kaip tikra.

Labai įdomu buvo pamatyti savo rašinėlius, išspausdintus Jūsų laikraštyje. Dabar siunčiame kelis savo piešinėlius ir karpynius, kuriuos mama perspausdino kompiuteriu.

Ir dar vienas eilėraščių:

Vaiduoklio kelionė

Jau saulė leidžiasi,
Mėnulis teka.
Jau gėlės gulasi,
Medžiai pasakas seka.

Mėnulio šviesoj,
Saulutės laidoj,
Vaiduoklio širdis
Viską pajaus, viską matys.
(Rasa, 9 m.)

Linkime sveikatos, energijos ir dar atvažiuotį į Lietuvą.

Rasa ir Eglė
Vilnius, 1995, sausis.

Rasos Sidagytės menas, 9 m.

5 LSS Australijos Rajono stovykla

Šiais metais Rajono stovykla įvyko Adelaidės kalnuose „Loftia Park“ stovyklavietėje. Į šią stovyklą atvyko apie 90 skautų ir skautiū iš visos Australijos: Adelaidės, Brisbanės, Canberros, Sydnejaus ir Melbournio. Ji buvo pavadinta „Aušros stovykla“, suorganizuota Adelaidės „Vilniaus“ Tunto tuntininko Antano Pociaus su adjutantės Nados Dundaitės pagalba.

„Aušros“ stovykla prasidėjo sausio 2 d. po Lietuvių Meno dienų ir tęsėsi iki sausio 8 d. Per šias šešias dienas nebuvo laiko nuobodžiauti. Visi skautai ir skautės buvo suskirstyti į 7 grupes ir šiose vyko įvairūs užsiėmimai.

Užsiėmimai buvo įdomūs visokio amžiaus skautams. Daugumą užsiėmimų pravedė vyresnės skautės ir vyčiai, bet keletą jų pravedė ir stovykloje dalyvavę svečiai, k.t. baltinukų dažymas, miško pažinimas, išskylavimas ir juostų audimas.

Nors ir buvo daug užsiėmimų, bet mes vistiek spėjome vieną dieną praleisti pajūryje. Visi buvome nuvežti autobusu į „Aldinga pajūrį“. Nors oras buvo vėsus ir debesuotas, visą dieną praleidome gražiai ir į stovyklą grįžome įdeję ir linksmi.

Svečių diena visiems skautams buvo „nešvariausia“, nes visi praėjame „Kommando Course“. Lietuviškai išaiškinus būtų: purvo, miltų ir molio baseinas. Dėl „Kommando Course“, mus išstėpė su vegemite ir tokie turėjome lipti virvėmis į kalnus ir voliotis po purvą. Visi taip susitėpė, kad po to maudantis, pasukutiniams

nebeliko karšto vandens!

Per laisvalaikį ir sporto valandėlę, dažnai turėdavom vandens kovas „Water fights“. Vandens kovose visi bandė sušlapinti kitus, patys išliškdami sausi.

Norint išdžiūti, arba pasišildyti, mes kas vakarą susikurdavome laužą. Daina Sliterytė buvo mūsų laužo vadovė, kuri programą linksmam pravedavo.

Vieną vakarą, vietoj laužo mes turėjome „80's Wonder Night“. Visi apsirėngę su 1980's drabūžiais ir pašoko, pasijuokė iš 1980 metų. Melbournio Daina Tamašauskaitė ir Ben Žižys laimėjo „prizus“ už gražiausiai apsirėngusią ir gražiausiai pašokusią skautą.

Taip pat, turėjome vieną naktį „Quiz Night“. Dėl šio vakaro, mes buvome suskirstyti į grupes ir turėjome atsakyti į įdomius ir juokingus klausimus.

Dauguma skautų lankė stovyklą pabendrauti su draugais, o kiti turėjo mokintis savo programą. Stovyklos metu buvo duota daug įžodžių: 2 skautų, 6 prityrusių skautiū, 4 prityrusių skautų ir net 4 vyresnių sesių įžodžiai buvo duoti.

Visi grįžo iš stovyklos išvarę, bet patenkinti, kad vyko į stovyklą, Stovykloje susidraugavo su naujais draugais ir susitiko su senais. Aš manau, kad už dviejų metų visi skautai ir skautės atvyks su gera nuotaika į Melbournio stovyklą, ir vėl gražiai visi pastovyklausime.

Vis budžiu!
Sesė Daina Didžytė

Lietuvių dienos - ką jos man reiškia

Australijos lietuvių Meno dienos yra ruošiamos kas du metai, viename iš trijų Australijos miestų - Adelaidėje, Melbournio arba Sydnejuje. Į Meno dienas suvažiuoja lietuvių iš visos Australijos. Jostęsiasi nuo gruodžio 26 d. iki sausio 1 d. Viskas prasideda su Lietuvių dienų atidarymu ir iškilmingomis pamaldomis. Toliau būna Dainų šventė, Tautinių Šokių šventė, Meno paroda, Poezijos, Muzikos ir Tautosakos vakaras, Sporto šventė, Teatro spektaklis, ALB Krašto tarybos narių suvažiavimas, Naujų Metų balius.

Per praeitas Lietuvių dienas Adelaidėje aš dalyvavau Sporto ir Tautinių šokių šventėse. Po Lietuvių dienų važiavau į skaitų stovyklą Adelaidės kalnuose. Per Sporto šventę aš žaidžiau krepšinį. Taip pat vyko plaukimas, stalo tenisas, lauko tenisas, golfas, tinklinis ir kiti žaidimai. Miestas

prieš miestą rungtyniavo. Per Tautinių šokių šventę aš šokau Melbournio „Malūnelio“ grupėje. Per visus metus mūsų grupė praktikai vosi įvairius šokius. Kartu šoko kitų miestų grupės. Visiems labiausiai patiko jauniausių vaikų pasirodymas.

Skautų stovykla tęsėsi apie savaitę. Ji man patiko, nes susipažinau su naujais draugais iš kitų miestų. Aš dalyvavau visuose užsiėmimuose. Man jie buvo nauji ir įdomūs. Gaila, kad savaitę po stovyklos užbaigimo ta stovyklavietė beveik visai išdegė.

Man patinka Lietuvių dienos, nes aš pats padalyvauju programose ir pamatau kitų pasirodymus. Aš linksmam praleidžiu laiką Lietuvių dienoje, mėgstu lietuvišką kultūrą ir tikiuosi visuomet dalyvauti Lietuvių dienoje.

Rimas Strunga
Melb. Lit. kursai, 9 sk.

Mes prisimename Parapijos mokyklą

Melbournio lietuvių parapijos mokykla mokina vaikus iki septinto skyriaus lietuvių kalbos. Yra darželis, kuriame maži vaikai išmoksta lietuviškai spalvas ir numerius, o septintame skyriuje vaikai mokosi, kaip teisingai rašyti ir kalbėti lietuviškai. Mokykloje aš išmokau, kaip geriau skaityti ir rašyti lietuviškai, kaip teisingai kalbėti, kur kirčiai, ir kur ilgos ir trumpos balsės ir priebalsės. Aš rašiau diktantus ir įrašydavau savo kalbą į kasetę. Išmokau eilėraščių ir vaidinau Motinos dienos progos ir

mokslo metų užbaigimuose. Per šventas Mišias, kurios vykdavo tuoj po pamokų, man tekdavo skaityti skaitinius. Labiausiai man patikdavo mokslo metų užbaigimo koncertai. Praeitais metais mokyklos užbaigimas buvo labai geras, todėl kad visi gerai išmoko savo eiles, ir vaidinimas labai gerai pavyko. Man taip pat patikdavo kas metai mokslo metų užbaigimo proga gauti pinigų iš Australijos Lietuvių Fondo.

Sakau ačiū visiems, kurie manė mokė ir kasmet apdovanojo! Audrius Skeivys
Melb. Lit. kursų 8 kl.

Gavėnios Rekolekcijos Melbourne su svečiais kunigais iš Lietuvos

Rekolekcijos įvyko Melbourne Lietuvos Namų koncertų salėje, šeštadienį, kovo 18 d., 3 val p.p. Jas pravedė du kunigai iš Lietuvos.

Pasizvalgius matėsi, kad didžiulėje salėje beveik visos sėdimos vietos buvo užimtos.

Klebonas dr. Dauknyš pristatė savo parapijiečiams Melbourne viešinius Gerb. kunigus - kanauninką Juozą Pečiukonį, Vilkaviškio vyskupijos kanclerį ir kun. Joną Paulauską, šv. Arkangelo Mykolo parapijos kelboną Gargžduose, Telsių vyskupijoje.

Jie sveikai atrodantys, jauni kunigai, vyrai iš stuomens ir iš liemens. Abu gimę 1955 metais. Juos pasikvietė Jozefa Simutienė su šeima atostogoms į Australiją-Melbourną.

Pirmą Rekolekcijų pamokslą pasakė kun. Jonas Paulauskas. Aiškia kalbos tarsena, kun. Paulauskas jungė žodžius į sklandžius sakinius, kurie plaukė į susirinkusios minios širdis.

Pirmiausia buvo kreiptasi į Motiną Mariją, kad per jos užtarimą Šventoji Dvasia apšviestų širdis, protą ir sielą ir laimintų mūsų kasdienybę. Visi kartu sukalbėjo maldą į šventąją Mariją.

Kun. Paulauskas paaikšino, kad liturginiai metai atžymi vienokią ar kitokią šventę bažnyčioje. Kad Tėvynėje nėra dienos mėnesyje, kad nebūtų šventės kurio nors šventojų garbei. Daugiausia švenčių yra skirtų Dievo Motinai Marijai.

Kad susikaupimo laiką išgyvename, kai meldžiamės Advento metu prieš Kalėdas.

Gavėnia, tai susitelkimo ir vilties, pasninko ir atgailos metai, aiškino kunigas. Pelenų diena primenanti žmogaus laikinumą šiame pasaulyje, žmogaus trapumą. Kad Gavėnios kiekvienas sekmadienis turi savo reikšmę ir Didžioji savaitė, tai Gavėnios vainikas.

Kun. Paulauskas pasakė, kad bažnyčios liturgijoje galima įprasinti ir savo gyvenimą, peržvelgti nueitą gyvenimo kelią; o kelias gal buvo sunkus ir sudėtingas nuo pat jaunystės dienų, keliaujant ir bėgant į nežinomą. Cia atrodo, kun. Paulauskas parodė supratimą mums pabėgėliams, sakydamas, kad bėgant į nežinomą ir laukiant gal būt rytoj, gal po metų po kitų, gyvenant ir laukiant su ilgesiu širdyje, kad Lietuva būtų laisva. Jis dar paminėjo, kad mes esame vieno krašto žmonės ir nors mūsų Tėvynė yra maža bet ji mums duota tik vieną kartą.

Kun. Paulauskas taip pat aiškino ir apie atleidimą artimui, apie reikalingumą pagarbinti savo Kūrėją ryto, vakaro malda. Kad reikia prisiminti ir savo mirusius.

Baigdamas kun. Paulauskas pasveikino visus Juozus Šv. Juozapo šventės proga, ir, kad Dievo palaima lydėtis ne tik visus Tėvynėje gyvenančius, bet dar labiau globotų ir mylėtų tuos, kurie gyvena toli nuo jos ir savo ilgesnia širdimi trokšta ją matyti nepriklausomą, darnią, giliai tikinčią.

Zitai Prašmutaitėi palydinti pianinu, pagiedotos dvi gražios giesmės: „Alyvų darželį“ ir „Kryžiau šventas“.

Antusias Rekolekcijų pamokslas

Kanauninkas Juozas Pečiukonis, Vilkaviškio vyskupijos kancleris pasakė antrąjį Rekolekcijų pamokslą. Jis pasidžiaugė, kad gali būti su mumis ir kartu pamąstyti kaip geriau sulaukti šv. Velykų.

Kanauninkas Pečiukonis savo Rekolekcijų pamokslu pagrindinę mintį vedė aiškindamas apie atgailos galią ir jos svarbą žmonių gyvenime. Kad tos septynios Gavėnios arba didžiojo pasninko savaitės prieš šv. Velykas dar vadinamos atgailos laikotarpiais. Išsamiai, metodiškai jis priėjo prie pasvarstymo kas yra atgaila, išpažintis bažnyčios istorijoje ir kiekvieno žmogaus gyvenime. Kad mums nuolatos reikalinga Dievo pagalba, jo malonė, kad liktume didžiais žmonėmis, savo Tėvynės gerais Dievo vaikais.

Kanauninkas pasidžiaugė, kad jų globėjai čia Melbourne pasirūpino, kad jie pamatytų operą „Jėzus Kristus Super Zvaigždė“ ir dar kartą akivaizdžiai pergyventų tai, ką kiekvienas pergyvena Gavėnioje. Kad ir čia matėsi aiškų palyginimą kelio, tų kurie daro atgailą ir Judo, kuris nedarė atgailos. Judas nedarė atgailos, neėjo atsiprašyti Viešpatio, bet pasirinko dar vieną baisų nusikaltimą - savižudybę. Į žmonių istoriją Judas įėjo kaip išdavystės simbolis.

Kitą palyginimą, kanauninkas Pečiukonis, lygiagrečiai įvedė į savo Rekolekcijų pamokslą apie karštuolį Petrą, kuris irgi buvo apaštalu tarpe. Bet kai Petras suprato kad išdavė savo mokytoją, savo Viešpatį, su kuriuo jis tris metus bendravo, palikęs savo žmoną ir namus, jis gaudžiai pravirko. Bet Petras darė atgailą ir jam suteikiama vyriausia malda bažnyčioje. Kaip žinome, jis tapo Kristaus vietininku žemėje, jis pirmas popiežius, jis šventasis. Cia vėl Kanauninkas paaikšino, kad abiejų apaštalu toks pat nusikaltimas - išdavystė padaryta Judo ir Petro, tačiau koks skirtingas likimas - vienas darė atgailą, kitas ne.

Svečias kanauninkas Pečiukonis iš Lietuvos toliau savo pamokslu paminėjo pavyzdį, kurį girdėsime Verbų sekmadienio evangelijoje, kur aprašoma, kad su Kristumi kartu buvo pasmerkti mirti du piktadariai. Abiejų piktadarių liūdna gyvenimo istorija, bet ir vėl koks skirtingas likimas - vienas ir kentėdamas piktąžodžiauja Kristui, antrasis jį sudraudžia ir kreipiasi į Viešpatį su prašymu prisiminti jį savo karalystėje. Kad jis iš Kristaus išgirsta atsakymą, kad dar šandien jis su Kristumi bus rojuje. Tik dėl to, kad jis prašė Kristaus pasigailėjimo, jis tapo pirmu bažnyčios šventuoju, kurį pats Kristus paskelbė. Cia vėl įrodoma atgailos galia, gailėstis už nuodėmes yra katalikų bažnyčios vienas iš septynių Viešpaties įsteigtų sakramentų - Atgailos sakramentas, dabar dar vadinamas Susitaikymo Sakramentas.

Kanauninkas pataria, Dievo ir bažnyčios akivaizdoje prisipažinti Viešpačiui kai prasilenkiame savo pareigomis, nes visi esame silpni žmonės.

Jis ir pasakė, kad mūsų maža Tėvynė Lietuvoje užima vieną iš pirmųjų vietų pasaulyje savižudžių skaičiumi. Kad Marijampolėje, kur yra 50.000 gyventojų nėra savaitės kad kas nors nenusižudytų. Kad didžioji dauguma iš jų buvo netikintys. Jie netikėjo, kad yra Dievas, kuris gali atleisti ir išniekšo padaryti šventąjį, nes kai kaltė apgailima, tai Viešpats ją atleidžia.

Kanauninkas Pečiukonis irgi paminėjo, kad šiandien Lietuvoje nesutariama kas turi daugiau nuopelnų mūsų Tėvynės laisvės kovų istorijoje. Jeigu šiandien iš aukštų tribunų skelbiamos kitų klaidos, o klydusieji nemoka daryti atgailos, tai yra visų mūsų bėda, nes Lietuva per keliasdešimt bolševizmo metų buvo vedama bedievybės keliu. Kad tie žmonės nuolatos girdėjo kad kerštas yra švenčiausias jausmas ir jie nesugeba suvokti, kad galima atleisti ir galima gailėtis už savo kaltes, už savo gyvenimo klaidas.

Kanauninkas davė ir kitą palyginimą sakydamas, kad gaila, jog kartais tautoje yra žmonių, kurie kaip tas šunelis, paleistas nuo pavardžio, lekia į visas puses lodamas ir nežino nė kurį pulti, nė kurį kąsti, nes turi galimybę dabar aploti ir apkandžioti visus.

Kanauninkas užbaigė pamokslą prašydamas Dievo išminties ir malonės, kad mokėtume atleisti, kaip Dievas mums atleidžia ir kad Dievo ramybė ateitų į mūsų ir mūsų Tėvynės gyvenimą. Kad vel

galėtume būti ne tik laisvi, bet ir linksni, prie Nemuno ir Neries krantų, laukdami tos prisikėlimo šventės - šventųjų Velykų.

Katalikių Moterų Dr.-jų visiems Rekolekcijose dalyvavusiems buvo paruoštos vaisės Melb. Liet. Klubo baro salėje, kur visi su svečiais kunigais iš Lietuvos turėjo progos dar valandėlę pabendrauti.

Rekolekcijų Antroji diena

Sekmadienį, kovo 19 d., 12 val. Švč. Marijos Jūrų Zvaigždės bažnyčioje vyko trijų kunigų koncelebracinės šv. Mišios, Rekolekcijų užbaigimas. Skaitymus atliko Algis Simkus. Šv. Mišios užprašytos už prieš metus mirusį Albertą Bladzevičių, aukas atnešė anūkai, Simkų sūnus ir dukterė.

Parapijos choras, vadovaujamas Petro Morkūno, pagiedojo kelias retai girdėtas giesmes.

Pamokslui sakyti klebonas dr. Dauknyš pakvietė kanauninką Juozą Pečiukonį, kuris taip gražiai atskleidė tikėjimo šviesą. Jis taip pat padėjo Melbourne parapijos klebonui dr. Daukniui už pakvietimą Rekolekcijoms, už nuosirdumą ir visą globą. Padėką išreiškė ir visiems Melbourne lietuviams už nuosirdumą, gerumą, aukas ir įvairią paslaugą.

Zinoma, didžiausia padėka priklauso p. Simutienei su šeima už sudarytą galimybę pamatyti Australiją.

alb.

Monsinjurui marijampoliečių pažiūros priminė ridikėlius

Loreta Juodzevičienė

Su Marijampolėje dislokuotų karinių dalinių kariškiais ir miesto visuomene susitiko Lietuvos kariuomenės kapelionas monsijoras Alfonsas Svarinskas.

Monsinjoras sakė, jog per praėjusius rinkimus marijampoliečiai buvo kaip ridikėliai: „Paviršius rausvas, viduj balta, ir nieko nesuprasi. Gal jau vieną sykį apsispręskit, suvalkiečiai“.

A. Svarinskas kalbėjo, jog jam daug kas priekaištuoja, esą kunigui nederėtų kištis į politiką: „Kodėl aš, 22 metus buvęs politiniu kaliniu, turiu nesikišti į politiką? Nemanau, kad ką blogai darau. Kunigai nesiekia valdžios ir nenori būti ministeriais. Mes turime savo nuomonę ir galime ją pareikšti“.

Jis papasakojo, kaip viename susitikime su pensininkais nurodė jiems blogo gyvenimo priežastis: „Jiems sakiau, kad padarė dvi klaidas. Pirmoji - kam gimėt

žmonėmis. Būtute šunys ar katės, gautute maisto su vitaminais, kailis blizgėtų. Antroji klaida - kodėl balsavote už krokodilus. Jūs gi žinote - krokodilai žmones valgo“. Pastarusius monsijoro žodžius marijampoliečiai palydėjo plojimais. Į susirinkusiųjų klausimą, už kokią partiją derėtų balsuoti, monsijoras A. Svarinskas atsakė: „Kokių tik partijų dabar nėra Lietuvoj: Prunskienė įkūrė gražuolių partiją, į Valstiečių partiją, susirinko kolūkių pirmininkai.

Pakankamai yra savų partijų: politkalinių, krikščionių. Kas balsuos už tas partijas, kurios pasisako prieš Lietuvą ir tikėjimą, turės reikalų su Dievu“.

„Man kartais ateina tokia kvaila mintis - imti ir išvažiuoti į Australiją, kur verkiant reikia lietuvių kunigų. Nuo jūsų dabar priklausau, ar mes, kunigai, dar dirbsime čia“, - kalbėjo kariuomenės kapelionas A. Svarinskas.

„L.R.“

Bonifratrų ordinas

Bonifratrų ordinas šiuo metu turi 1700 narių ir 24 tūkstančius bendradarbių, dirbančių savo išlaikomose ligoninėse visuose pasaulio žemynuose. Šv. Dievo Jonas ir jo įkurtas Bonifratrų ordinas padėjo pamatus visai moderniajai medicinai. Bonifratrai pirmieji pradėjo steigti ligonių slaugymo įstaigas, iš kurių amžiams bėgant išaugo dabartinės ligoninės.

Vadinamoji ligoninės lovų sistema ar ligonių skirstymas pagal ligas irgi yra bonifratrų išradimai. Vienas svarbiausių šv. Dievo Jono ir jo vienuolių nuopelnų yra psichinių ligų pripažinimas. Anksčiau psichiniai ligoniai buvo laikomi apstėtaisiais ir tik šv. Dievo Jonas pirmasis emėsis juos globoti, ne kaip blogio jėgų apstėstus, bet kaip sergančius žmones.

LRTV

IŠ MŪSŲ PARAPIJŲ

Melbournas

Aldonos Baikauskienės mirties antrose metinėse šv. Mišias užprašė už savo dukterį Pranė Usienė Svč. Marijos Jūrų Zvaigždės bažnyčioje balandžio 9 d.

Didžiąją Savaitę bus lankomi ligoniai, jiems suteikiant Sv. Sakramentus. Artimieji praneškite kunigui iš anksto ką reikia aplankyti.

Geelonge Gavėnią baigiama pasirošimu šv. Velykom šv. Jono bažnyčioje balandžio 8 d. šeštadienį 3 val. Bus klausomos išpažintys, žodis ir šv. Mišios už dalyvaujancius Velykų pasirošime. Prieš tai

atvykęs kun. Pr. Dauknyš iš Melbourno aplankys ir ligonius, ir jiems suteikdamas Sakramentus.

Lietuvių Karių Veteranų Sąjungos Ramovė savo narius mirusius Melbournie paminės šv. Mišių auka balandžio 22 d. šeštadienį 2 val. po pietų Lietuvių Namuose Bendruomenės menėje.

Parapijos išlaikymui bendra suma vokeliais aukojo: \$50 Regina Vaičiaitienė, \$45 Leonas Braniška, \$40 B. Prašmutaitė, \$15 J. Skimbirskas. Visiems aukojusiems ir kartu prisitūsiems „Tėviškės Aidų“ prenumeratas nuoširdžiai dėkoja kun. Pr. Dauknyš.

Tautiniai Šokiai Melbourne

Kurie jauni ir ne taip jauni rinktis į Tautinių Šokių repeticijas kas šeštadienį Lietuvių Namuose 44 Errol Str., North Melbourne.

GINTARĖLIAI - 4 metų iki 10 metų - 1 val. po pietų.

MALONĖLIS - nuo 10 metų iki 16 metų - 1 val. po pietų.

GINTARAS - 16 metų ir viršaus (studentai) dainų repeticija - 1 val., šokių repeticija - 2 val.

SOKDAVA - 25 metų ir virš (veteranai) - 12.30 val.

Norint daugiau žinių apie „Malūnelio“ grupę prašom kreiptis į Dainą Tamošauskaitę tel. 547 3789.

Dėl visų kitų grupių kreiptis į Dalią Antanaitienę - tel. 857 8338.

Pirma repeticija balandžio 8 d. šeštadienį prisijunkite prie Tautinių Šokių grupių. Bus gera progą pabendrauti ir dalyvauti Tautinių Šokių šventėje per Lietuvių Dienas laike dviejų metų, kurios bus Melbourne 1996.

Dalia Antanaitienė
Tautinių Šokių vadovė

Sydnejuje

Vlodo Putvinskio minėjimas

Sydnejaus Saulių Sąjungos skyrius, vadovaujamas S.Sauserio, kovo 19 d. surengė Saulių Sąjungos įkūrėjo Vlodo Putvinskio minėjimą. Šio iškilus lietuvių patrijoto paminėjimą Sydnejaus šauliai ruošia kas metai.

Kruopščiai paruoštą paskaitą apie Vlodo Putvinskio asmenybę ir tragišką jo šeimos likimą, Lietuvą okupavus bolševikams, skaitė poetas/rašytojas Juozas Almis Jūragis. Negausi publika atydžiai klausėsi prelegento paskaitos. Kiekvienas iš mūsų turėtų susipažinti su mūsų mažoje tautoje gilius pėdas įmynusių žmonių. Vladas Putvinskis buvo vienas iš tų

laikų lenkiškos įtakos perėjęs į Lietuvos patrijotų eiles ir už ją galvą padėjęs nuo bolševikų budelių. Apigailėtina, kad nemaža dalis tautiečių nerado reikalo pasiklausyti šios paskaitos, linksmi leisdami laiką už durų.

Po paskaitos papildomą žodį tarė dr.A.Viliūnas. Dr.Viliūnas palietė šių dienų atsikūrusios Saulių Sąjungos būklę ir bendrai šių dienų politinę apžvalgą.

Atsikūrusiai Saulių Sąjungai Lietuvoje paremti aukojo: po \$10 J.Keršaitis, V.Patašius, po \$5 Gatavičius, J.Znautas, J.Bimba, dr.A.Viliūnas, O.Lėverienė ir S.Skorulis. Minėjimą pravedė A.Kramilius. Minėjimas baigtas visiems sugiedant Tautos himną.

Kor.

Melbourno Lietuvių Bibliotekoje

Gautos knygos:

Kedys, J.P. autorius - redaktorius. „Terorizuojama ir naikinama Lietuva“ 1938-1991. Klaipėda: leidėjas - „Ryto“ spaustuvė 1994. 475 psl. il.

A. Baltrukonienė paaukojo bibliotekai šias knygas: Paruošė Kostas Burbulyš Sventasis Raštas, komentarai-aiškinimai, pirmoji Mozės knyga - Pradžia, Chicago 1985. Sventasis Raštas komentarai-aiškinimai Matag - Morkus, 1979.

Sventasis Raštas - komentarai-aiškinimai Lukas-Jonas. Sventasis Raštas, komentarai-aiškinimai apaštalo Povilo laiški 1980. Sventasis Raštas, komentarai-aiškinimai Apaštaltų darbai 1980. Sventasis Raštas, komentarai-aiškinimai Apaštaltų laiški, Apreiškimas 1982.

Už šias Sventojo Rašto knygas A. Baltrukonienėi nuoširdus acū.

J. Mikštas
Bibliotekos vedėjas

Adelaidė

Adelaidės Lietuvių Mokykla mokslo metus pradėjo vasario 25 d. šeštadienį, Lietuvių Katalikų Centre. 10 val. kun.J.Petraitis laikė šv.Mišias, vaikučiai atnešė puokšteles gėlių. Vėliau vyko mokinių registracija, paskirstymas į klases, mokinukai ir mokytojai žiūrėjo praeitų metų užbaigimo filmą. Buvo malonu vėl išgirsti krikštajaujančių vaikų balselius.

Užgavėnių balius, Parapijos Tarybos suruoštas tą pačią vasario 25 d. 8 val. vak. Maistu rūpinosi Tarybos parengimų narė P.Kaščiukaitienė su Liet. Kat. Moterų Dr-jos v-bos pagalba. Bulvinius blynus kepė Pr.Žutautas su Teose Juškiene, pareng. narės sesute. Buvo linksmas malonus balius, puikus maistas prieš Gavėnios pasninką, bet žmonių nedaug.

Siuntiniai į Lietuvą vasario 26 d. sekmadienį. Liet.Kat.Centro kieme stovėjo talpintuvai, į kurį sukrauta siuntiniai į Lietuvą. Pirmadienį iškeliavo, sėkmės pasiekti adresatus.

Pelenų diena šįmet buvo kovo 1 d. trečiadienį. Mūsų šv. Kazimiero bažnyčioje šv. Mišias aukojo ir pamokslą pasakė kun. J.Petraitis, mūsų galvas apibarstė pelenais. Prasiđėjo Gavėnia.

Tai pačios gražiausios ankstyvojo rudens dienos. Dievulio duodamos mums nuostabios dienos, kurių švelnus gaivumas, žemyn svyruanti saulė kasdien mena, kad žemiškas grožis toks mums mielas yra laikinas, kad pelenai mūsų kūno ateitis, kad tik Jis mūsų sielos ir kūno Valdovas, pas Jį skrenda mūsų siela, Jo malone kelsis kūnai iš pelenų...

Gavėnios laike kas penktadienis 17.30 val. šv. Kazimiero bažnyčioje einami „Kryžiaus Keliai“ kun. Juozo Petraičio nuoširdžiai giedami. 18 val. šv. Mišios. aplinka, maldos, besileidžiančios saulės apšviesti vitražai spalvingais, paslaptiniais vakaro šešėliais puošia altorių ir statulas; miela, griaudi ir viltinga Gavėnios dienų nuotaika. Taip norisi - ateikite, pajuskite visi.

Sv. Kazimiero šventė. Kovo 4 d. Radijo Valandos dalis buvo skirta šv. Kazimierui. Paruošė Adelaidės ateitininkai - Augustinas Kubilius, įkalbėjo Vita Bardauskaitė ir Elena Varnienė. Įdomu buvo išgirsti kun. Ylos vaizdžiai, gyvai aprašytus lietuvių menininkų sukurtus šv. Kazimiero atvaizdus, darniai pritaikyta muzika.

Kovo 5 d. sekmadienį prieš 11 val. šv. Mišias procesijoje, kurioje dalyvavo Ateitininkų, skautų ir Liet. Kat. Moterų Dr-jos vėliavos, ežome prie šv.Kazimiero bareljefo, kur kun. Klebonas ir viena skautė paskaitė maldą, įėjome į bažnyčią.

Mišias aukojo kun. Klebonas, skaitymus atliko skautės: Lina Verbylaitė, Audra Paškevičiūtė ir Nada Dundaitė. Auką atnešė skautai: A.Pretty ir P.Sliogeris. Klebonas pasakė pamokslą. Vargonais grojo ir chorui vadovavo N.Masiulytė-Stapleton. Mišias užbaigiant Danutė Baltutyte paskaitė maldą į šv. Kazimierą ir labai nuoširdžiai padėjo Adelaidėi už pagalbą Lietuvai - „Vilties“ Bendrijai.

Po šv. Mišių Parapijos salėje buvo paruošti šv. Kazimiero bažnytinio choro šventiški pietūs. Susirinko virš šimto žmonių. Choras suruošė loteriją, kurią pravedė V.Opulskis. Iš varžytinių buvo paleistas puikus tortas. Skautai paruošė mugę.

Po šių pramogų, Ateitininkų Sendraugių rūpesčiu, vyko J.Kedžio knygos „Terorizuojama ir naikinama Lietuva 1938-1991“ pristatymas.

Kovo 11-toji - 5 metai nuo Nepriklausomybės atgavimo gražiai paminėta mūsų Adelaidės Radijo valandoje.

Du kunigai atvykę iš Lietuvos aplankė Adelaidę. Kovo 10 d. į Adelaidę atvyko kanauninkas Juozas Pečiukonis Vilkaiviškio vyskupijos kancleris, šv. Vincento Pauliečio parapijos klebonas Marijampolėje ir kun. Jonas Paulauskas šv. Mykolo Arkangelo parapijos Klebonas Gargžduose, Telsių vyskupijoje.

Kunigai apsisėjo klebonijoje pas kun. J.Petraiti. Tik atvykę, Klebono šiltai sutikti, po Liet. Kat. Moterų Dr-jos pirmininkės ir pareng. vadovės paruoštos vakarienės, jau 6 val. šv.Kazimiero bažnyčioje, po „Kryžiaus Kelių“, aukojo koncelebracinės šv. Mišias.

Sekmadienį 9 val. mišiose pamokslą pasakė kun. Paulauskas, o 11 val. Mišias aukojo abu kunigai, pamokslą pasakė kan. J. Pečiukonis. Parapijoje papietavę, aplankė Lietuvių Namus, ten vykusį Apylinkės susirinkimą. Išlydėjome iš Parapijos po 3-čios val. Gaila, labai trumpas apsilankymas.

Tiek daug prasmingų įvykių dviejų savaitių laikotarpyje.

S.P.

Padėka

Nuoširdžiai dėkoju savo mylimai dėdinei Lydijai Petruševičienei už man suteiktą galimybę pamatyti Jūsų nuostabų kraštą - Australiją.

Su pagarba
Grazina Lackuvienė

RAŠOTE TESTAMENTĄ?

Skirkite dalį „Tėviškės Aidams“! Mintimi šventa ten investuokite save, Kur Dievas ir Tėvynė šaukia. Būk apaštalas spaudos „Tėviškės Aiduos“!

Prisiminus Policijos keitimo pradžia

Sovietų Sąjungai okupavus Lietuvą 1940 metais birželio 15 d. netruko priartėti ir tas laikas, kada mūsų policijos net tik vardas į miliciją buvo pakeistas, bet pradėta galvoti rūkčiais keisti ir prityrę pareigūnai į ką? Gi į įvairius gatvės valkatas, artimus raudoniesiems gaivalams. Ir šį keitimą raudonieji pradėjo iš apacių nuo policininkų. Kiekvieną dieną nuovadose gaudavom ištiesus sąrašus iš tarnybos atleidžiamų policininkų ir, žinoma, gaudavom būrius naujų žmonių. Tarpe atleidžiamųjų jau būdavo ir valdininkų pvardžių, bet jų nedaug. Žinoma, ir iš viso jų buvo mažiau negu policininkų. Iš aukštos vadovybės buvo įsakyta, kad nuovadose visą laiką būtų nuovados viršininkas arba jo pavaduotojas-instruktorius. Mat svarbiausia, reikėdavo priimti naujai paskirtuosius policininkus, o šiame atvejuje būdavo daug ir įvairių reikiškių. Iš atvykusiųjų naujų policininkų vienas suglauskavo nunesiotus batų užkulnius ir lenkiškai išklodavo, kad jis yra jau atvykęs į tarnybą, gi kitas jau rusiškai prabilavo: „Gospodin načalnik, ja uže prišol“.

Jau buvome belikę iš senųjų policijos tarnautojų gal mažiau pusę. Buvo pradėta skirti į sargybų postus ir naujai atvykusieji, dažniausiai dar kartu su senaisiais. Tuomet aukštoji valdžia, gal žinodama kokio plauko tarnautojus pas mus siunčia, įsakė naujiesiems ginklus pistoletus išduoti tik jiems vykstant į tarnybų postus. Grįžus iš ten ginklai pagal sąrašą turėjo būti paimti atgal ir padėti į sandėlį. Tai buvo nuovados instruktorius pareiga šitą atlikti.

Pagaliau buvo įsakyta ir iš senųjų dar likusių pareigūnų policininkų paimti ginklus, jiems grįžus iš tarnybos. Ir taip slinko pilnos netikrumo dienos tolyn.

Išeinant pamainai į sargybos postus, ginklus išduodavo, grįžus vėl surinkdavo. Tai atrodė įkyrus ir visiškai bereikalingas darbas. Bet ką padarysi, bolševikai tvarkai išlaikyti išgalvoja visokias priemones....

Vienoj nuovadoj jau buvo patyrė, jog keletas atsistūję naujų tarnautojų buvo po kartą ir daugiau bausti kalėjimu už vagystę, o administraciniu būdu baustų už girtuokliavimą, triukšmo kėlimą ir kitokius nusižengimus nemažas kiekis. Tokia jau bolševikiška taktika. Jiems, kur nors įsibrovus, padugnės turi iškilti į paviršių. Kai jau daugiau pusės policininkų nuovadoje atsirado naujų, tai nuovados bendrabuty pasireiškė dažnos pinigų ir daiktų vagystės, ko pirmiau nepasitaikydavo. Vadinasi, pradėjo veikti bolševikiškas teisingumas ir pradėjo rodyti tikrąjį veidą naujieji tvarkos ir teisingumo

preižiūros atstovai.

Nejaukiai nuotakai esant, sulaukėme gegužės 1 dienos iškilnių. Šventės išvakarėse visose įstaigose, darbovietėse, visose dirbtuvėse buvo surošti mitingai su menine dalimi, o po to su gausiais svaiginamais alkoholyje, gerčiau pamirštų savo sunkią dalią ir mažiau galvotų apie buvusią praeitį. Mitinguose bolševikiniai kalbėtojai pagal kompartijos duotus nurodymus ir direktyvas kalė į galvas amžinos taikos troškimą, gerų santykių, palikimą su kaimynais, o ypač apie gerą gyvenimą Sovietų Rusijoje, kurioj viešpatuoja tautų solidarumas. Ir dar kas svarbiausia, kad kiekvienas kalbėtojas pabrėžė, jog Lietuva yra amžinai įjungta į Rusiją ir jokia jėga jos iš Rusijos neatims. Apie tai nereikia nei

galvoti kokių nors permainų laukti.

Santykiai su Vokietija yra kuo geriausi. Rytojaus dieną visų įstaigų ir įmonių darbininkai buvo suvaryti dalyvauti šventės parade. Dėkingumui ir džiaugsmui pareikšti žygiuojant pro tribūną, kurioj sėdėjo naujieji Lietuvos valdovai - Paleckis, Gedvila, Sumauskas, Sniečkus ir visos bolševikų partijos centras, aukštieji rusų karininkai drauge su lietuvių gen. Vitkausku ir įvairių įstaigų rusų pareigūnais, kurių garbei buvo įsakyta be pertraukos šaukti „ura“, kad pasaulis išgirstų lietuvių džiaugsmą ir pasitenkinimą nauja padėtimi. Paleckis ir jo svita, sveikindami praeinančias minias, vis šaukė: „Tegyvuoja mokytojas ir draugas Stalinas! Tegyvuoja Rusijos raudonoji armija, išlaisvinusi Lietuvą!“ Tačiau žygiuojanti minia

buvo nebylė. Sukąstais dantimis, sučiauptom lūpom nuleidę ir nukreipę galvas į šalį, tūkstančiai pražygiavo pro raudonuosius ponus, kurie matydami šį tylių minios boikotą, iš pykčio daugė tribūną kumščiais ir prisiekė keršyti. Padėčiai gelbėti, bolševikai prie mikrofono pastatė burį komjaunuolių, kurie šaukdami vaidino minią ir atsakinėjo į valdovų sveikinimus bei šūkius.

Buvo girdėti, kad kompartija ir komisarai liko labai nepatenkinti. Visa tai jie laikė reakcionierių darbu. Po parado komunistinė spaudoj pasirodė grasinimų, kad liaudies prieštus ir reakcionierius tuojau iš įstaigų išvalyti. Ir tikrai, gegužės mėnesį prasidėjo valymas. Iš įstaigų ir įmonių prasidėjo masinis tarnautojų atleidinėjimas, areštai, tardymai, kalėjimas, pagaliau tremimas.

Vladas Stukevičius

Vokietijos medalis - ir lietuvių prelatui

Vokietijos Kneipo kurorto Bad Verishofeno miesto burmistras U. Moeckelis, dalyvaudant 162 kviestiniams svečiams, pagerbė ypač nusipelnčius penkis asmenis, tarp jų prelatą Antaną Bungą, įteikdamas Bad Verishofene aukso medalius.

Prelatas Antanas Bunga 17 metų nuo 1967 metų liepos 1 dienos vadovavo Bad Verishofene įkurtai Sv. Ulricho parapijai. 1974 metais jis pastatė parapijos centrą, įsteigė biblioteką su 9000 knygų, subūrė bažnyčios chorą, kuris atlieka daug lietuviškų giesmių ir dainų, subūrė

jaunimą, pirmą miesto moterų sąjungą. Taip pat buvo suremontuotos kaimyninės kaimo bažnyčios, dviejose jų įrengti nauji vargonai.

Prelatas A. Bunga šalia parapijos išrūpino išseivijos lietuvių vyskupų namus, kiekvienais metais per Sekmines surengdavo ir priimdavo ateitininkų bei kitus lietuviškus suvažiavimus.

Jo dėka šalia parapijos esanti aikštė pavadinta „Litauer Platz“ (Lietuvių aikštė). Ir išėjęs į pensiją, prelatas padeda Lietuvos bažnyčioms ne tik Vokietijoje, bet ir Sveicarijoje.

„Lietuvos ryto“ inf.

Pagerbti laureatai

Vasario 21 dieną Menininkų rūmų Baltojoje salėje įvyko 1994-ųjų tarptautinių konkursų laureatų ir jų pedagogų pagerbimo iškilmės, kurias surengė Lietuvos muzikų remimo fondas.

Į rūmų sceną pakilo aštuoniolika konkursų nugalėtojų, penki diplomantai bei jų pedagogai. Kaip ir ankstesniais metais, daugiausia laureatų išugdė M.K.Čiurlionio meno gimnazija bei Muzikos akademija. Konkursuose, kurie įvyko Vokietijoje, Prancūzijoje, Italijoje, Svedijoje, JAV, Izraelyje, Lenkijoje, Cekijoje, Rusijoje ir Lietuvoje, sėkmingai pasirodė įvairių specialybių jaunieji muzikantai - stygininkai, pianistai, pūtikai.

Laureatams ir jų pedagogams buvo įteiktos Kultūros ministerijos,

kitų valstybės institucijų, privačių firmų premijos ir vertingos dovanos. Muzikų remimo fondo direktorė Liucija Stulgienė savo organizacijos premijas įteikė žurnalistams, spaudoje, radijo ir televizijos laidose propaguojantiems muzikos meną.

Susirinkusiuosius sveikino kultūros ministras J.Nekrošius bei švietimo ir mokslo ministras V.Domarkas. Vakaro puošmena tapo laureatų koncertas, kuriame škart skambėjo ir šventės svečių atliekamas kompozitoriaus A.Senderovo kūrinys „Der tiefe Brunnen“, taip pat premijuotas tarptautiniame konkurse.

Renginį vedęs muzikologas V.Gerulaitis atsisveikino iki kito pavasario, kai jau penktą kartą bus apdovanojami mūsų jaunieji talentai. „L.R.“

Vaikai karo eigoje

Jungtinių Amerikos Valstybių Kolumbijos Universiteto vaikų psichiatrijos departamento vadovas, profesorius Husain paskelbė tyrimų duomenis apie Bosnijos vaikus. Profesorius su grupe bendradarbių apklausė apie 800 Bosnijos vaikų nuo 8 iki 16 metų amžiaus. Išvados, kaip prisipažino profesorius Husain, nustebino ir jį patį: beveik 9 iš dešimties apklaustų Bosnijos vaikų galvoja apie savizudybę, daugelis jų jaučia kaltę dėl savo šeimos narių mirties. Pagal statistinius duomenis, buvusioje Jugoslavijoje vykstančiame kare, vidutiniškai žuvo vienas iš dešimties vaikų ar paauglių. Gi gyvieji gyvena nuolatiniame baimėje, nemato jokių perspektyvų ateičiai, pasidavę apatijai. Atliktų tyrimų rezultatai sako, jog net 92% Bosnijos vaikų ir paauglių galvoja nusizudyti, 90% jų jaučia kaltę dėl tėvo, motinos, brolių ar seserų mirties. Net du trečdaliai apklaustų vaikų yra našlaičiai - neturi vieno kurio ar abiejų tėvų. Pusė vaikų iš visų apklaustųjų, matė savo artimųjų mirtį, o trečdalis - jaučia kaltę, kad išliko gyvi.

LRTV

Minimos Moters dienos proga, Jungtinių Tautų generalinis sekretorius Boutros Boutros Ghali paskelbė kreipimąsi, kuriame užtikrina, jog moters teisių įtvirtinimas pasaulyje yra vienas pagrindinių Jungtinių Tautų Organizacijos siekiamųjų tikslų. Pagarba moterų teisėms turi fundamentalios reikšmės visam pasaulinės taikos ir visuotinės socialinės pažangos siekimo procesui.

Boutros Ghali savo kreipimesi taip pat praneša, kad lig šiol dar tik 139 pasaulio valstybės, tai yra maždaug du trečdaliai, visų nepriklausomų pasaulio kraštų, ratifikavo 1979 metais priimtą moterų diskriminacijos panaikinimo konvenciją.

LRTV

TIKROS KATALIKŲ LAIDOTUVĖS

Mes tikime, kad mūsų uždavinys yra ne tik laidotuves sutvarkyti profesionaliai ir ramiai, bet taip pat suprasti ir pagerbti suinteresuotų žmonių jausmus ir užtikrinti, kad laidotuvių sutvarkymas yra prasmingas ir tinkamas.

TOBIN BROTHERS FUNERAL DIRECTORS

Doncaster: 816 Doncaster Road.....	848 3666
East Burwood: 294 Burwood Highway.....	802 9999
Frankston: 232 Cranbourne Road.....	789 6766
Gardenvale: 135 Martin Street.....	596 8144
Glenroy: 111 Wheatsheaf Road.....	306 2044
Malvern: 1382 High Street.....	509 4811
Noble Park: 505 Princes Highway.....	546 7644
North Melbourne: 189 Boundary Road.....	329 6144
Ringwood: 331 Maroondah Highway.....	870 8011
Berwick: 21 Lyall Road.....	707 5533
Moorabbin: 16 Tuck Street.....	555 9088
St. Albans: 69 Alfreda Street.....	367 4333

